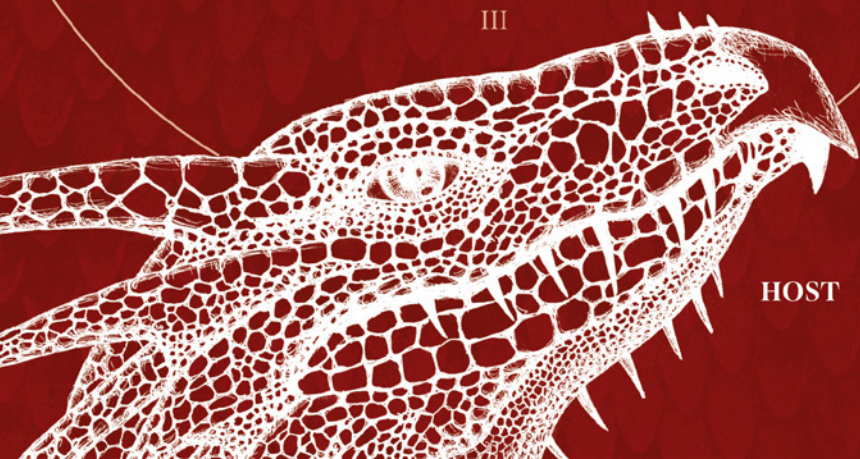

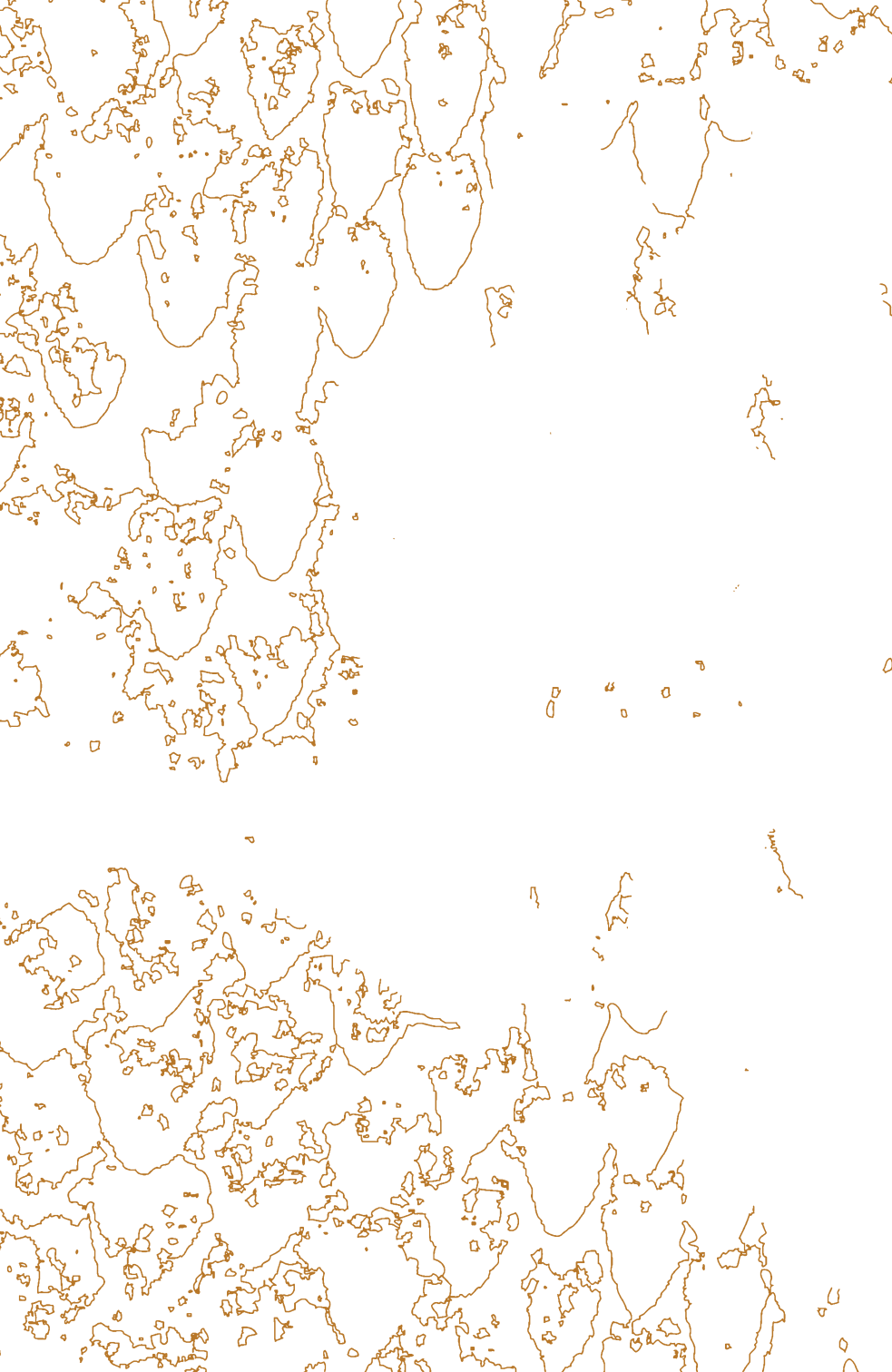
PETRA
MACHOVÁ

KREVNÍ MSTA

Dračí
město
III

HOST

**PETRA
MACHOVÁ**

**KREVŇÍ
MSTA**

BRNO 2022

Severozápadní
větev

Larijský
bojovníci
hlavní
sídlo

Severozápadní
plošina

náměstí
Vrchbroje
Larijského

královský
palác

dům
zdraví
(léčitelé)

zahrady
klidu

Divadlo
Haiala
Lerea

sklad 1

vzdělávací
centrum
Dračí
moudrost

stráž

terasy s obchody

Leghovo
náměstí

Západní
větev

hračky

Laertänská
knihovna

hlavní
vchod

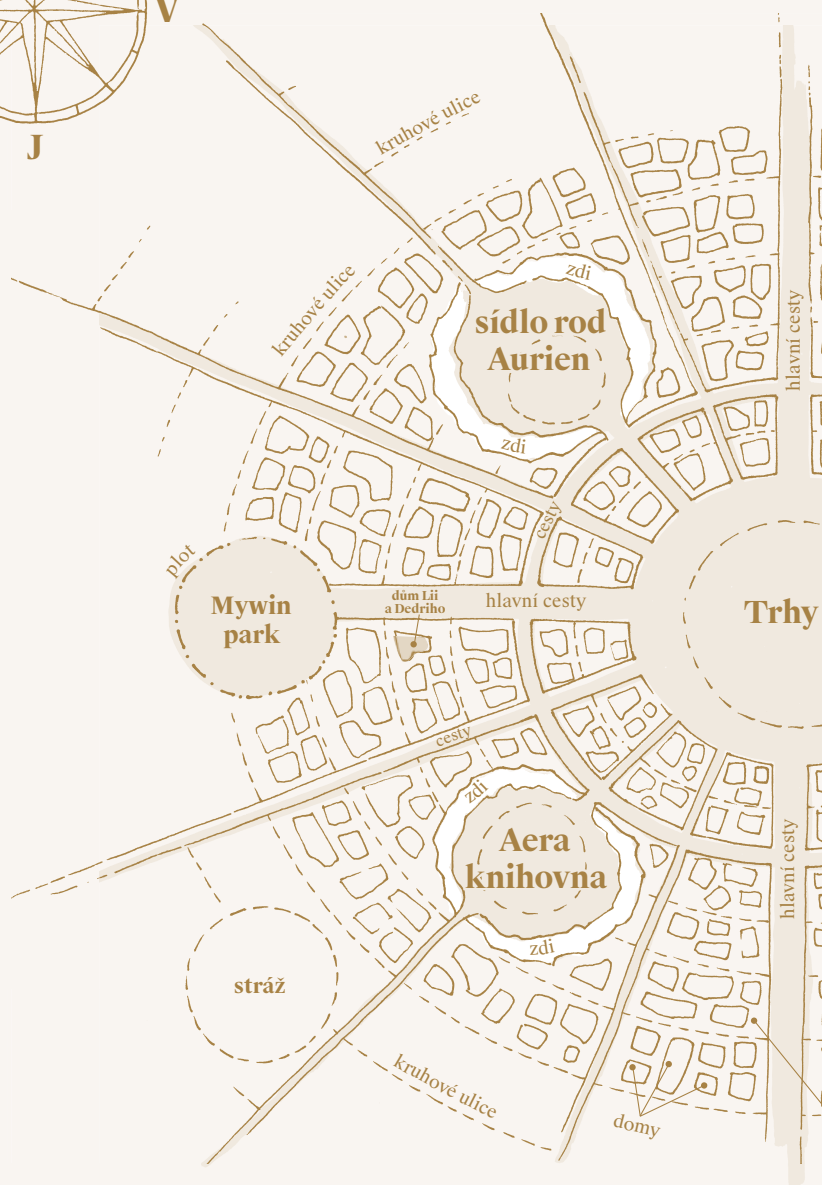
Jihozápadní
větev

Jihozápadní plošina

LARIE

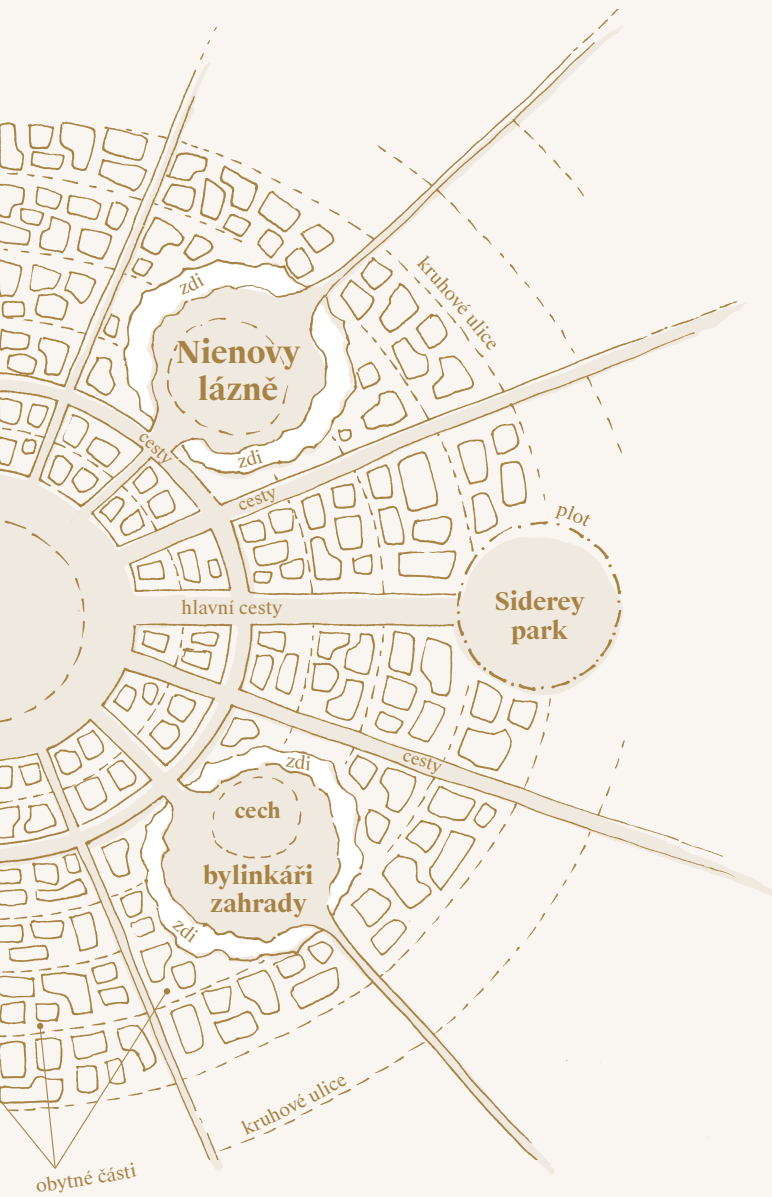
hloubka 30 pater

NARASTIE

Druhý kruh

© Petra Machová, 2022

© Host – vydavatelství, s. r. o., 2022 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1335-2 (PDF)

ISBN 978-80-275-1336-9 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1337-6 (MobiPocket)

Prolog

Naiklyn sotva popadala dech. Prodírala se křovím, drobné větvičky ji šlehalý do tváře a odíraly její citlivou kůži. Hučelo jí v uších. Po těle jí šimraly tenké stružky krve. Nezastavila se. Nesměla se zastavit!

Docházely jí síly. Byla tak vyčerpaná, že už nemohla létat. Začala pěsti a kousla se do rtu. Chut' vlastní krve jí probrala. Tentokrát musí uniknout. Nemůže se tam vrátit.

Její život se za poslední měsíce proměnil v noční můru. Myslela, si, že něco takového se jí přece nemůže stát. Byla illysejská princezna. Pak však přišla o iluze a realita se do ní zakousla jako žralok, který ucítil raněnou kořist.

Vzpomínala, jak se plížila temnými chodbami města, aby se nepozorovaně dostala ven, na volné moře. Vzpomínala na poslední chvíli s Terkem, mužem, kterého jí otec vybral. Mužem, se kterým jí pojilo tetování, takže každý pozná, že už někomu patří. Pořád cítila horkou štiplavost poslední facky.

Když opouštěla rodné město, srdce se jí svíralo žalem. Věděla, že se nesmí vrátit. Ale vše bylo lepší než pořád maslovat modřiny, které jí na bledé kůži vynikaly jako barevné květy. Byla příliš hrdá a také vystrašená, než aby se svěřila rodičům. Nepochopili by to. Byli šťastní, že jejich rod posílí suchozemské geny.

Naiklyn se kysele pousmála. Myslela si, že když bude cestovat po souši, bude všechno lepší. Vždycky po tom toužila. Byla naivní a zbrklá. Teď už věděla, co ji venku čeká. Černé bestie a Tkáči iluzí.

Měla skvělý plán. Vynikající plán. A na chvíli žasla, že jí vyšel. Z hladiny nad Íllyseou odlétalo soukromé letadlo. Čekalo na pasažéry a ona se za úplatek dozvěděla místo i čas. Dostat se nepozorovaně na palubu a skrýt se bylo tak jednoduché.

Teď všechno vzal vítr a nenechal jí ani střípek naděje. Spadla do pastí, která nebyla nastražena na ni. Tkáči iluzí si podrobili její mysl a jejich Královna jí věnovala veškerou pozornost. Jí a Janě. Naiklyn netušila, zda Jana ještě žije. Ať jsou k ní draci milostiví.

Naiklyn se nervózně rozhlížela z křovin na okraji lesa. Ptáci ztichli, jen listí kolem šumělo v rytmu jarního vánku. Začínalo jaro, období Květu. Olízla si vyschlé rty. Šupiny na kůži jí tupě pulzovaly bolestí, každým pohybem jí praskaly další. Nesměla to vzdát! Co jsou puchýře proti ztrátě duše?

V dálce před sebou spatřila hranaté budovy lidského města. A lidé znamenali vodu. Hodně vody. Rozkašlala se a málem se zalkla, jak se snažila přestat. Teď se nemohla prozradit!

Nutila se do dalších kroků. Svaly ji pálily a popraskané šupiny ji bolely, jako by se jich každým pohybem dotklo rozžhavené železo.

Zaslechla lidské hlasy. Naděje, měla naději... Naiklyn pod nohama ucítila horký asfalt a vzápětí se jí podlomily nohy. Bezvůlně se sesunula k zemi a bylo jí úplně jedno, že lidé uvidí její zelenomodré šupiny, které dehydratací ztratily barvu. Už na ničem nezáleželo. Jen na spánku.

„*Nikdy mi neutečeš, má drahá,*“ smála se jí v myšlenkách Královna.

„*Já to nevzdám. Slyšíš mě? Nikdy!*“

Princeznu znovu pohltila tma.

Do uší se jí vloudilo podivné skřípání, země se chvěla. Naiklyn rozlepila oči a chvíli přemýšlela, kde je. Je to iluze, nebo skutečnost? Tolikrát snila o tom, jak utíká. Je tohle další pokus?

Kovové stěny kolem ní podivně hlučely, cítila pach oleje a prachu. Když jí padl zrak na spícího muže v odraných kalhotách, oddechla si. Muroq. Královna ji ještě nikdy nemučila vidinou dračího muže.

Otevřel oči a unaveně se pousmál. „Neboj, jsme ve vlaku. Nepamatuju si, kdy nás sem šoupli, ale jedeme pěkně rychle. Alar nás chce mít ve svém doupěti.“

„Už nevím, co je skutečný.“

Došel k ní a objal ji kolem ramen. Chvěla se vzlyky a bolestí.

„Věř mi,“ šeptal Muroq. „Já to poznám. Soustřed' se na detaily, žádná iluze není dokonalá. Někdy v ní chybí vítr, jindy se v ní tví milovaní chovají jinak, než jak je znáš. Jsi silná, já to vidím.“

Naiklyn se schoulila do klubíčka.

„No tak, utři si slzy, škvrně, plejtváš vodou.“

„Nejsém škvrně.“

Rozpažil ruce v teatrálním gestu. „Hele, pro mě jo. Táhne mi na šestou tisícovku, jsem v nejlepších letech.“

Přidušeně se zasmála.

„No vážně. Aigen mi jednou říkal, že byl zrovna v mém věku, když Zevranovi hráblo a uvěznil v sobě Maniřinu duši. A ještě dávno předtím, jako mladoch, vytvořil vlastní dračí kliku, aby svrhla Reshaqa z trůnu. Když jsem byl malej špunt, hltal jsem každéj příběh.“

„To muselo být krásné, vyrůstat s dráky.“ Naiklyn uvolněně klimbala, opřená o jeho rameno. Drak si povzdechl a raději

mlčel o tom, jak osamělý si celý život připadal. Proto taky hodně spal. Aigen ho navštívil jednou za dvě stě let. Muroq si při té vzpomínce odfrkl. Prý častěji nesměl. Teď už to bylo stejně jedno.

Vlak skřípavě zastavil a ozval se lomoz a kroky. Někdo šel k jejich vagonu. Muroq se napjal, aby chránil Naiklyn, protože jestli si ji vezmou tak brzy po iluzi, zabije ji to, ať je silná, nebo ne. U první hvězdy! Neměl ani magii, aby je všechny sežehl. Ty jiskry, co v něm křesala Královna při krmení, nestačily.

Dveře se odsunuly sotva na škvírku a do paže ho zasáhla šipka. Droga si rychle našla cestu jeho lidským tělem a paralyzovala ho od krku dolů. Pak stráž vešla dovnitř, odvalila ho stranou a vynesla ven bezvládnou ještěrku. Ani ploutvička na ocase se jí už neleskla.

„Jsem pravý ještěr! Jsem pravý ještěr!“

Hukot pronikl až k Naiklyn a probudil ji. Cítila se mnohem lépe než posledně. Když ale otevřela oči a zjistila, kde je, lekla se. Hleděla na skandující dav mužů, žen i dětí, kteří v podivné kovové a kamenné síni provolávali neznámá hesla. Po její pravici stál Alar, oděný v zarnských barvách, a spokojeně se usmíval. Po její levici byl muž v uniformě velitele Tajemných. Neviděla jeho tetování, nepoznala tedy jeho domovský řád.

Zatímco energicky mluvil k davu a ten postupně odhaloval rudá a hnědá křídla, vlastní rudá křídla se mu chvěla. Ještěři jásali, že se tady nemusí skrývat, že brzy vzlétnou k obloze naprosto kdekoliv. Náhle se některým objevilo na skráních podivné fraktálové tetování. Žhnulo, jako by z ještěrů sálal Reshaqův oheň.

Naiklyn chtěla utéct, ale nemohla se ani hnout.

„*Pozorně se dívej, dítě.*“ Hlas Královny vnímala celým tělem. Princezna dokonce ucítila, jak se jí koutky úst zvedají v úsměvu, jak mává davu oděna v róbě barvy moře. Čistá a upravená princezna Oceánského národa. „*Tak moc chtějí věřit v nové zítřky. Jsou tak jednoduše tvárná.*“

„Tohle je jen další iluze.“

„Kdepak,“ zasmála se Královna. *„Alar si přál, abys to viděla.“*

Při zvuku jeho jména se jí udělalo špatně, ale tělo nereagovalo. Vzpomněla si na jeho znechucený výraz, když se dotýkal jejích šupin. Jednou a nikdy víc.

Královna ovládala každý její pohyb, každé slovo. Vyprávěla skrze ni ještěřům o společenství ras, které jednou provždy pozvedne ještěrstvo, jak si právem zaslouží. Přežije ten silnější a příroda se nedá oklamat nadlouho.

Milosrdný Aigene! A oni ji vítali, mávali na ni a obdivovali její barevná křídla. Nemohla se vzepřít, nemohla nic než sledovat za okny šedavé budovy města, které přesně kopírovalo lidskou architekturu.

„Jsi v mé moci, rybičko. Do konce svého života.“ Šepot Královny medového hlasu se jí rozléhal v mysli.

Nikdy se odtud nedostane.

KAPITOLA 1

Eldar

Už to nebyla ona, nic z ní nezbylo. Stínová bestie se na mě dívala tak, že by i Reshaqův plamen zamrzl. Moje sestra... zemřela.

„Proč mě tu držíš?“

Spokojeně se ušklíbla a nic neřekla. Čekal jsem, že mě zabije a užije si to.

Jenže neudělala nic. Měla mě mučit, měla mi nechat strhat jednu šupinu po druhé... a místo toho sedím sám v zařízené cele.

Nechali mě tu bez jídla. Vodu se mi podařilo získat v koupelně, což byla první divná věc, protože v sídlech Černých ještěřů nemají mít zajatci tekoucí vodu a už vůbec ne postel s dekou a polštářem.

Možná nejsem typický vězeň. Možná je to hra, abych ztratil ostražitost.

Čekal jsem na příležitost zachránit Janu. Sotva jsem ji získal, vzali mi ji. Necítil jsem ani náznak její přítomnosti, což

znamenal, že to tu mají odstíněné. Děsila mě představa, že ji Alar odvezl pryč, tak daleko, že už ji nenajdu.

A pak přišla ona, bytost vypadající jako Lianea.

„Stále jsi můj bratr, Eldare.“ Odhalila tesáky. „A já tě tu chci mít. Chci pozorovat, jak se užíráš, jak se každý den snažíš najít cestu ven. Jak ti chybí.“

„To se načekáš.“

Po pár dnech mi Stín mé sestry konečně nechal donést jídlo. Jakmile vešel muž s tácem, zaútočil jsem. Srazit ho na zem bylo lehké. Chodbu, která se větvila ve tři další, osvětlovala naoranžovělá světla loučí. Zavětril jsem, abych našel správný směr, ale prostor zamořil pach bestii. Přesto jsem si byl jistý, že je Jana blízko. Věděl jsem to, i když jsem necítil její vůni. Mohl za to žár v mé hrudi, rostl a ukazoval mi cestu. Nechápal jsem, jak je to možné.

Ozvěna každé její bolesti mnou otrásla. Alar jí ubližoval! Za to ho zabiju vlastníma rukama.

Utíkal jsem tmavými chodbami a nepotkal jedinou bestii. To mě nehlídali?

Jana byla blízko! Její mysl křičela.

Bestie se vynořily ze všech stran a obklíčily mě. Vrchely, tváře měly zkrivené jako démoni hněvu. U Leghových pazouků! Jak jsem si mohl myslet, že se mi to povede? Bylo zoufalé snažit se probojovat ven bez plánu.

Zařval jsem na ně, tesáky vyceněné. Jestli chtějí boj, mají ho mít.

Vrhly se na mě čtyři najednou. Vyhýbal jsem se jejich tesákům, drtil jsem jim tváře pěstmi a přesnými údery nohou jim hmoždil žebra. Byly to jen bestie. Neměly mou disciplínu, trpělivost ani mrštnost.

„Dost už!“ rozlehlo se chodbou. Tři muži mě drželi mezi sebou a čtvrtý se mě právě chystal zakousnout. Nechal jsem se unést a podcenil jsem svou sílu.

„Tenhle je můj! Nikdo mu nezkříví ani vlásek!“ zavrčela černovlasá žena. Stín mé sestry.

Dívala se na mě bytost bez slitování. Chapadélky mě chytila pod krkem a prohlížela si mě jako lovec svou kořist předtím, než ji zardousí. „*Co si myslíš, že děláš? Mrtvý nikomu nepomůžeš!*“

Byl to její hlas. Stejná melodie. Jak lehké by bylo jí uvěřit.

Nechal jsem se zavřít zpátky. Měla pravdu. Mrtvý Janě nepomůžu, chce to plán. Tohle bylo hnízdo Pavouků a já jsem se probudil před pár týdny. Měl jsem na to myslet! A to jsem nepočítal Vassary a jejich královnu. Byla tu ještě vůbec?

Při vzpomínce na ni jsem se otrásl.

Na to, jak ovládala každý sval v mém těle, jak prolézala mou myslí jako had a zavrtávala se stále hlouběji. Na její děsivý slib, že okusí mou duši.

„Nejsi moje sestra,“ zavrčel jsem na stvoření vypadající jako Liana. Zase přišla, zase se na mě dívala a vypytavala se. Těšila ji moje bolest.

„A co podle tebe jsem? Nějaký démon? Parazit, který se usídlil v jejím těle?“ Dala si ruce v bok. Stejně jako Lia, když na mě byla naštvaná. „Tak to se pleteš, bratříčku. Vždy jsem byla Liinou součástí. Každý má svou stinnou stránku, kterou skrývá před světem. Jed bestii jí dá sílu se projevit. Násilím nechá vyplout na povrch vše, co se dosud skrývalo. A co se nepřizpůsobí, zanikne.“

Pousmála se a povýšeně mě sledovala. „Já jsem Liana, královna Pavouků. A ty, můj drahý bratře, budeš žít tak dlouho, dokud mě budeš bavit.“

Sbíral jsem síly k tomu, že ji brzy budu muset zabít. Kdysi mě o to požádala a já hodlal svůj slib splnit. Nechtěla zbytek života prožít jako Stín. Co ze mě zbude, když zabiju svou sestru? Máme vůbec naději na to přežít? Samé otázky, na které jsem neznal odpověď.

Uběhl nejspíš týden – dostal jsem sedmkrát najíst – a já pořád uvnitř cítil Janin strach a bolest. Stále žila. Věděl jsem už, jak to tu vypadá. Možná mi to neukázali vědomě, ale viděl jsem

chodby a místnosti vedoucí k sídlu vůdce klanu Pavouka. Versen si mě totiž zavolal.

Kamenné zdi se zdály jednolité, ozdobené mihotavým světlem loučí. Zkoumal jsem každý detail, abych našel skulinu. Spatřil jsem okno na terasu a v tu chvíli mě napadlo, jestli mě tudy nevedou schválně.

Zajímalo mě, co po mně bude Versen chtít. Bude se vychloubat? Chtít informace o Larii?

Přijímací sál, kam mě za Versenem zavedli, vypadal rozlehle. Za vyvýšeným trůnem seděl majestátní černý drak a podlahu zdobila mozaika Zevrana spalujícího nepřátele. S okázalostí Versen nešetřil.

„Jak jsi spokojený s ubytováním? Není moc spore pro královskou výsost?“ popichoval mě, sám oblečený do umně sešitých panterích kůží. Tvářil se, jako by mu sloužil samotný Zevran, a na prsou se mu skvělo tetování osminohého pavouka.

Co na něm u všech ostnů Lia viděla.

Stál jsem naproti němu, zesláblý, špinavý, ale beze strachu. Už dávno ztratil můj respekt.

„*Je to hotový ráj.*“ Z pachuti roubíku se mi zvedal žaludek.

Než Versen trochu upil, zakroužil pohárem. Asi se pokoušel být dramatický.

„Budu k tobě upřímný, Eldare, nestačí mi, že tě má Liane na hraní. Nechal jsem tě žít, nevydal jsem tě Královně Vassarů, jak žádala.“ Povytláhl obočí. „Měl bys mi být vděčný.“

„*A copak bys za tu velkorysost chtěl?*“

Neskloním se před ním. Kdyby měl možnost využít Vasary, už by to dávno udělal.

Versen zatl zuby. Vypadal, jako by mě chtěl na místě roztrhat vlastníma rukama a něco mu v tom bránilo.

„Chtěl jsem se podívat, jak se královské výsosti u nás daří. Řekl bych, že tě moc krmíme. Však ti spadne hřebínek, až Liu přestaneš zajímat. A jakmile k tomu dojde, vezmu si tě na starosti. Tolik let jsi pomáhal Lie, aby mi vzdorovala. Na to se nezapomíná.“ Zlomyslně se usmál. „Možná bys pak mohl sloužit jako první kořist pro mladé bojovníky.“

*„Tvoje výhrůžky by měly větší účinek, kdyby ses tady nena-
paroval jako scvrklá ještěrka.“*

Náhle vyskočil a dal mi pěstí. Škublo to se mnou na stranu. Hrál si na silného, ale nebyl pro mě autorita. Ani jeho jed mě nemohl přeměnit. Jediné, co jsem k němu cítil, bylo opovržení a nenávisť za to, co udělal Lie.

„Užiju si tvoje zoufalství do poslední kapky krve,“ sykl.
„Odvedte ho!“

Konečně jsem vymyslel plán. Každodenní trénink scacobri mi pomohl udržet si kondici. Dny ubíhaly a já nevěděl, jak jinak je počítat než podle dávek jídla.

Cvičení mi pomáhalo překonat bolest v nitru. Případalo mi to tu jako místo zatracení, kde je duše rozervána na kousky. Kolik utrpení může Jana snést? Bude ještě sama sebou, až ji najdu?

Seděl jsem v pokoji a čekal, až mi donesou jídlo. Sice teď chodili vždycky dva, ale to mi nevadilo. Nechtěl jsem, aby Jana zažila ještě více bolesti než doteď. Několikrát jsem se s ní snažil spojit. Chtěl jsem se dotknout její mysli, dodat jí sílu a utěšit ji. Bez výsledku. Moji celu dostatečně odstínili. Nedokázal jsem Janu v myšlenkách najít, jen vnímat útržky jejích vnitřních pocitů.

Dveře se otevřely a vešel mladý muž s miskou jídla. Nastal čas. Srazil jsem ho na zem a sebral mu dýku, kterou jsem bodl druhého strážce.

Běžel jsem směrem k sídlu vůdce klanu. První dva strážní na konci chodby padli jako podťaté kmeny. Poháněla mě naděje, že to konečně vyjde. Vyskočil jsem na strop a vlezl do tunelu, který vedl do další úrovně. Tím se mi podařilo na chvíli zmást hlídky. Ovládla mě zuřivost a já se jí nebránil.

Nikdo proti mně neměl šanci. Vrazil jsem do jedné bestie tělem a chapadélky jí poleptal krk. Tesáky Černých mě ani neškrábly. Bestie, až na ty vysoce postavené, nevlastnily zbraně. Nepotřebovaly je, stačila jim zuřivost. Dobře pro mě.

Rojilo se jich kolem mě stále víc. Cenily na mě zuby. Tihle Černí už byli ozbrojeni a oblečení v kožené zbroji. Versenova osobní stráž. Ale s mečem a dýkou se mi tu zatím nikdo nevyrovnal. Bestie mají ze Zelených přirozený strach.

„Tak pojdte!“ Divoký oheň mi koloval v žilách a posiloval moje odhodlání. Touha po krvi mě povzbuzovala. Už jen kousek a budu tam. Měl jsem zbraně. Měl jsem šanci.

Probrala mě studená voda. Ležel jsem na podlaze ve své cele.

„Ještě jednou to uděláš a nechám je dokončit, co začali.“ Lianea se na mě přísně dívala, z celého těla jí sálala zuřivost. Bolel mě každý sval v těle, ale nejvíc hlava, jako by mi v ní neustále vyzvánělo tisíc zvonů.

„Nikdo se tě o nic neprosil.“ Nepodařilo se mi to. Ani jsem tam nedoběhl!

Lianea odešla, zanechala tu po sobě jen lehkou vůni květin. Prudce jsem vstal, až se mi zamotala hlava. Něco bylo jinak. Náhle mi to došlo. Necítil jsem nic. Nahlodávala mě jen vlastní bolest, vlastní vina, nic jiného. Polil mě studený pot. Jana byla pryč!

Zklamal jsem ji... ztratil jsem ji!

Vzápětí jsem se uklidnil, abych se mohl podívat na otisk její duše. Kdyby zemřela, určitě by zmizel. Sedl jsem si a opřel se o zeď, chladný kámen mě spojoval s realitou. Dýchal jsem pomalu a hluboce, tělo se mi pomalu uvolňovalo. Upřel jsem pozornost do tmavých hlubin svého já. Zelená barva mé duše jasněla a pak... ano, našel jsem malý oranžový plamínek, pořád tam byl.

Jana nezemřela. Nevím, jak jsme spojeni, ale stále žila. Možná byla v bezvědomí... možná... Přestal jsem se soustředit a otevřel oči. Něco jí provedli a já musím zjistit co!

„Kde je Jana? Co jste s ní udělali?“ křičel jsem na Lianeu, když mi přinesla jídlo. Nikoho už za sebe neposílala. Jako bych měl chuť jíst. Odfrkl jsem si. Bylo k ničemu, že se mě ty prašivé bestie bály.

Povytáhla obočí. „My? Nic. Patřila přece Alarovi.“ Vychutnávala si můj hněv. „On má moc nad jejím životem, stejně jako já nad tvým.“

Patřila...

Jestli se mi ten drapäne dostane do rukou!

Rozhodl jsem se, co udělám. Zabiju Liu, a tím i sebe. V srdci mi zůstala jen pomsta. Žhnula ve mně jako letní požár ve vyprahlé stepi. Připravím se, a jakmile nastane den odplaty, ať jsou k mé duši draci milosrdní.

Nemluvil jsem – ani když se mě Lianea vyptávala nebo mi vyhrožovala. Jedl jsem jen tolik, abych nepřišel o sílu. Cvičil jsem urputněji než dřív. Smrt v boji je dobrá smrt. Stačilo se jen dostat na chodbu a zjistím, jestli je Jana naživu, nebo ne. Bariéra byla jen kolem mé cely. Pokud ji neucítím ani tam, probiju se tak daleko, jak to bude možné.

Bolelo mě z toho srdce, ale musím to udělat. Pokud nebudu mít jistotu, že Jana ještě opravdu žije, bude to můj poslední den na Rhese. Lianea o Janě mluvila v minulém čase.

Nejsem vědoucí ani myslitel, abych dokázal popsat druh našeho spojení. Možná by přetrvalo i po smrti, možná je to navždy.

Zvedl jsem hlavu a zavětril příchozího – nějak brzy. Dveře byly zvenčí zavřené na těžkou závoru. Dovnitř vešla Lianea v prostých černých šatech bez ozdob. Co tu dělala?

„Ticho,“ sykla na mě v myšlenkách. Plížila se, jako by dělala něco zakázaného.

Posadil jsem se a tázavě se na ni podíval. „Co se děje?“ Teprve před pár hodinami jsem sám sebe přesvědčil, že opravdu dokážu zabít vlastní sestru a ona se sem příkrade a ještě se nervózně ohlíží!

„Zmlkni!“ usadila mě. „Už s tebou není zábava, ale já vím, co udělat.“ Cukla sebou a zatřásla hlavou, jako by měla vodu v uších. Chovala se roztržitě. „Bud' zticha a pojď za mnou,“ pokynula mi a otevřela dveře. Na chodbě panovala tma a já sestře pořád nevěřil.

Lianea sebou několikrát šklubla, jako by pravá část jejího těla nevěděla, co dělá levá. Byla to lest? Co na tom záleželo. Svůj poslední boj můžu začít i dřív. Vyšel jsem za ní do prázdné chodby a můj údiv ještě vzrostl – přišla za mnou bez stráží.

„*Drž se za mnou.*“ Pohledem mě varovala, ať nedělám hlouposti. „*Jestli utečeš, nepomůžu ti a oni tě zabijou.*“

Přikývl jsem a následoval ji. Lianea našlapovala tiše, ohlížela se za roh chodby a vedla mě hlouběji do nitra skály. Nesedělo mi to k ní, tohle doupě jí teď přece patřilo.

Setupovali jsme níž. Na mé otázky, kam jdeme, neodpovídala. Uvnitř jsem nic zvláštního necítil. Dokonce i Janina vůně z chodeb vyvanula.

Zatnul jsem pěsti a připravil se k útoku. Jana už nemohla být naživu.

Lianea zastavila u vchodu do sklepení. Otočila se na mě a jízlivě se usmála. Pohyby měla zase sladěné.

Ukázala rukou do kobek. „*Možná tam najdeš to, co hledáš.*“

Už jsem chtěl odseknout, co tím myslí, když mě zasáhla známá vůně. Jako sladké květiny narů. Zavětril jsem a podíval se do temnoty pod sebou.

Byla to Jana. Tam dole. Takhle voněla jen ona.

Vběhl jsem do sklepení. I kdyby to byla past, nezajímalo mě to.

„*Jani! Kde jsi! Odpověz mi!*“

Neodpovídala. Vůně mi připadala slabá. Zastřená. Vnitřní spojení jsem necítil. Náhle jsem strnul hrůzou. Uviděl jsem ji a nemohl se nadechnout.

Jana ležela na zemi, špinavá, potlučená, a vůbec se nehýbala.

KAPITOLA 2

Eldar

„Ne, to ne!“ Otevřel jsem dveře cely, které nikdo nezamkl. Klekl jsem si k ní a vzal ji do náruče. Nic na sobě neměla a připadala mi lehká jako pírkó. Tělo měla pokryté řeznými ranami a kousanci. Podlitiny ukazovaly na zlomená žebra. Některé rány páchly.

Neprobrala se.

Tvář jí hrála všemi barvami a chyběla jí polovina levého tesáku.

„Jani...“ hlas mi uvízl v hrdle. Byla vyhublá, kosti se jí rýsovaly pod kůži tenkou jako pergamen. Zjistil jsem, že pravou ruku má v divném úhlu a podle mého odhadu jí někdo zlomil dvě žebra. Modřina na hrudi se mi zdála malá. Kdyby měla Jana vnitřní krvácení, už by nežila. Zavřel jsem na chvíli oči, abych už neviděl rány po celém jejím těle.

U Legha! Jak dlouho tu takhle ležela?

Za mnou se ozvaly kroky. Lianea mlčela, nedala najevo, že ji to mrzí.

„Jak jsi to mohla dopustit! Byla jako tvoje sestra!“

„*Našla jsem ji, to ti nestačí? Vezmi si ji. Alar ji tu nechal. Tu rybičku z moře si vzal sebou, zřejmě ho zaujala víc.*“ Náhle se na mě zamračila. „*Měl bys mi být vděčný! Ještě je naživu!*“

Prostorem se rozlehlo moje zavrčení. Měl jsem sto chutí Lianeu roztrhat a všechny okolo taky. Měl bych zabít tolik bestii, kolik půjde, všechny by měly trpět!

Jenže Jana dýchala. Mohla by to přežít. Upnul jsem se k té myšlence, vzal ji opatrně do náruče a vyšel z cely. Změřil jsem Lianeu pohledem, ale nestála mi v cestě.

Vyšli jsme z kobek. Lianea jako první. Všechny myšlenky se vytratily, Jana potřebovala ihned ošetřit rány. Snad není příliš pozdě.

„Máš za ni zodpovědnost, Eldare. Jestli se probere a pokusí se utéct, zabijou ji. Je ti to jasné?“ Lia pozorovala Janu ne-tečným pohledem.

„Rozumím. Proč jsi to udělala?“ Stín by mi nikdy Janu neukázal. Nechal by ji tam zemřít samotnou nebo by mě nechal dívat se, jak umírá. Možná by ji zabil sám, přímo přede mnou.

„I pejsek potřebuje hračku.“ V očích měla dravčí výraz. Už jsem se v tom ztrácel. „Doufám, že už nebudeš dělat problémy. Donesu ti masti a tinktury.“

Rozhodl jsem se jednat. Opatrně jsem Janu položil do kamenné vany a hadříkem jí omyl rány. Hluboký šrám na boku by zanícený, několik menších oděrek hnisalo, ale nebylo to smrtelné. Právě předloktí měla zlomené čistě, mělo by se dobře zhojit. Kousance na krku měla už pokryté strupy. Děkoval jsem drakům, že ještě žije.

Lianea mi donesla potřebné byliny na hojení a čištění ran – dokonce i Leghův dar, který jako jediný pomáhal na hluboce zanícené rány. Doufal jsem, že zabere.

Jediné místo, kde by mohla v klidu odpočívat, byla postel. Rty jsem jí svlažil vodou, nakapal tinkturu Leghova daru pod jazyk a čekal. Teď už záleželo jen na její vůli žít. Políbil jsem ji na čelo a sesunul se do křesla vedle postele. Její dlaň v mé ruce působila tak křehce.

Ovládal mě hněv spojený se zoufalstvím. Nezbyly mi žádné možnosti, žádné cesty. Co když mi tu před očima umře? Co když to přežije? Nechají nás bestie na pokoji, nebo ji znovu odvedou? Připadalo mi, jako bych měl v hrudi nůž a někdo jím neustále otáčel. Otřel jsem si slzy. Když byla Jana takhle blízko, znovu si ke mně našla cestu bolest. Nenasytně ji stravovala jako plamen suché větve.

Janina vůně teď byla silnější a razila si cestu do mého nitra. Rozpalovala každou buňku mého těla, dávala mi sílu. Modlil jsem se k Leghovi, Reshaqovi i Matce zemi tak dlouho, až mě přemohlo vyčerpání.

Neprobouzela se. Už to bylo dva dny. Mělce dýchala, ve tvářích bledá jako smrt. Zánět se jí zakousl do těla hluboko.

Pravou ruku měla v dlaze, žebra ovázaná. Divil jsem se, že mi s tím Lianea pomohla. Každý den mi nosila jídlo a bylinky. Nemluvila. Neodpověděla mi na žádnou otázku. Nebýt jí, zemřela by Jana v kobkách a já bych se nechal zabít.

Lianea každý den nezúčastněně pozorovala Janu, zabalenou v dekách. Mé pochyby o tom, zda je sestra opravdu Stínem, rostly. Když se proměnila poprvé, připadala mi jako vichřice. Zabíla každého, kdo se jí postavil do cesty. Málem i mě.

Teď ne. Možná byla uvnitř toho stvoření stále naživu.

„Probud' se, prosím,“ šeptal jsem Janě do ucha a otíral jí obličej hadříkem. Nesmí mi umřít.

Sálala jako křbová kamna a mně se horečku nedařilo srazit. Ani studené zábaly nepomáhaly. Jana pokaždé tiše zasténala, ale neprobudila se.

„Neopouštěj mě.“ Dotekem jsem jí předával co nejvíce své energie. Nejsem léčitel, ale chtěl jsem věřit, že jí to pomáhá. „Vrat' se mi.“

Proseděl jsem u ní dlouhé hodiny. Měnil jí obvazy a šeptal modlitby. Pak mě to napadlo! Jak jen jsem si nadával, že až teď. Mohl bych se pokusit spojit s její myslí. Třeba se ztratila v hlubinách nevědomí.

Chytil jsem ji za ruce a zavřel oči. Hledal jsem oranžovou záři sytou jako ohnivé plameny slehající k nebi – barvu patřící Janě.

Aura její duše a mysli vypadala bledá a slabá, ale za pokus to stálo. Když Královna Vassarů přitáhla její duši k sobě, vzalo mě to s sebou.

Ucítil jsem náraz. Tváře mi pohladila svěží tráva a do zad mě zahřálo slunce. Ocítl jsem se v zarostlé zahradě plné ovocných stromů a keřů. Byl den, léto a kolem mě se rozpínalo lidské město.

Kousek ode mě praskla větvíčka. Někdo lezl po stromě. Opatrně jsem šel blíž, skrz vysoké keře. Byla to rozlehlá zahrada, na to, že se nacházela uprostřed lidského města a ještě k tomu na svahu. Došel jsem pod vysokou třešeň, ale nikoho jsem neviděl. Nic tu nemělo svůj pach, tohle byl Janin svět. Ona ho řídila.

„Kdo jseš?“ Dívčí hlas zněl našťavaně. Zvedl jsem hlavu a podíval se do větvoví. Seděla tam dívka a přísně se na mě koukala. „Tohle je můj strom, najdi si jiný!“ Měla modré oči a hnědé vlasy spletené do dvou copánků. Nemohlo jí být víc než dvanáct let.

„Já jsem Eldar a hledal jsem tebe, Jani.“

Zamračila se na mě a sevřela v rukou větev. „Máš divný jméno. Nikdy jsem tě neviděla. Jdi pryč. Mám tu spoustu třešní a nebudu váhat je použít.“

Ne, milosrdný Leghu, neznala mě. Měla ze mě strach. Tohle musel být svět nějaké její vzpomínky z dětství.

„Nechci ti ublížit. Chci si promluvit.“

„Jdi pryč! Vypadáš divně!“ obořila se na mě a já ztratil půdu pod nohama.

Otevřel jsem oči a lapal po dechu. Odstrčila mě pryč tak rychle.

Chodil jsem v kruhu, abych se uklidnil. Jasně že mě nepoznala! Ve dvanácti letech byla ještě člověkem. Musela se schovat hodně hluboko do vzpomínek, když zapomněla, kdo jsem.

Napil jsem se a rozhodl se to vyzkoušet znovu. Už nemá moc času. Brzy bude její tělo tak slabé, že i kdyby se chtěla probudit, nepůjde to.

Pokud není pozdě už teď.

Našel jsem její mysl a vstoupil do ní větší silou než posledně. Ve vstupu do svého světa mi nebránila. Muselo se mi ji podařit vrátit do přítomnosti.

Na kopci přede mnou stála hradní brána. Jiná vzpomínka? Cesta vedla vzhůru na terasu, po jejímž obvodu ležela těžká kovová děla. Vedle jednoho z nich sedělo malé děvče. Po-
vzdychl jsem si. Tady vypadala Jana ještě mladší.

„Ahoj. Na co se díváš?“

Dívanka, sotva devítiletá, se na mě s úsměvem obrátila. „Je to nádhera, že? Mám pocit, že můžu obejmout celé město.“ Rozpřáhla ruce a zavřené oči nastavila slunečním paprskům.

Usmál jsem se na ni. „Ano, krásný výhled. Kde to jsme?“

„Tady jsem doma.“ Vypadala lépe naladěná. „Mám pocit, že jsem tě už někde viděla.“ Pozorovala mě jasnýma modrýma očima.

V hrudi mi vzkličila naděje. „Ty si mě pamatuješ?“

„Jó, ty jsi ten s tím divným jménem,“ culila se.

Zabolelo mě u srdce. „Aha. A nic jiného?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Ale je na tobě něco zvláštního.“

„Copak?“ Nechtěl jsem ji vystrašit jako minule.

Usmála se. „Víš, co bych chtěla? Chtěla bych vyskočit do nebe a létat.“ Když se na mě dívala, oči se jí rozzářily.

„Ale vždyť můžeš, máš přece křídla. Když se se mnou vrátíš, můžeš letět, kam budeš chtít.“

V očích se jí mihl strach. „Kam bych měla jít? Tady jsem doma.“

„Ale jsi tu sama.“

„Vždyť si tu povídám s tebou. Co to máš na kůži za šupiny? Počkej, ty máš i zelenej ocas? Týjo!“ Zvědavě si mě prohlížela.

„Můžu si k tobě sednout?“

„Jasně.“

Seděli jsme na římse a povídali si. Byla zvědavá jako veverka. A já čekal, kdy si na mě vzpomene. Veškerá vodítka se ale minula účinkem.

„Jani, vrať se se mnou. Chybíš mi.“ Připadalo mi zvláštní říkat to dítěti.

Její výraz zvážněl. „Vrátit se kam? Do té bolesti? Tady mi nic neublíží.“

„Viš, někdy je potřeba tu bolest prožít. Pak budeš silnější.“

Nevěřila mi a odtáhla se. „Takže podle tebe je bolest dobrá?“

„Díky ní se můžeš změnit tak, abys ji příště nemusela zažít. Učí nás a posouvá dál. Kdyby na světě nebyla bolest, nebyla by ani radost.“

Zakabonila se. „Já se tam nechci vrátit. Tady je to mnohem lepší. Ty už sem snad nechceš přijít?“

Povzdechl jsem si. „Nejde o to, že bych nechtěl, ale už nebudu moct. Uvízneš tu napořád. Ztrácíš sílu. Za chvíli ji budeš mít tak málo, že se neprobudíš, ani kdybys chtěla. A já...“ promnul jsem si oči. Co víc bych měl udělat, aby si vzpomněla? „Já tě potřebuju. Když půjdeš se mnou, budu tam jenom já. Nikdo jiný. Opravdu. Ta bolest je už pryč. Jinak bych tu přeci s tebou nemohl být, ne?“

„Takže tu zůstane sama? Napořád?“ Objala si kolena a smutně se na mě koukala.

„Je to tvůj svět. Je takový, jaký si ho stvoříš.“ Podíval jsem se do jejích rozšířených dětských očí. „Ale když se probudíš, budu tam na tebe čekat. Nikdy nebudeš sama.“

Chvilí sledovala město pod námi. Přál jsem si vědět, kolik si toho pamatuje.

„Mám pocit, že tě znám,“ zašeptala. „Jenže nevím odkud. Zapomněla jsem.“ Podívala se na mě s dravostí v očích. „Umíš létat?“ Náhlá změna jejích myšlenek mě zaskočila.

Přikývl jsem a čekal. Srdce se mi svíralo z pomýšlení, že se zavřela tak hluboko, až zapomněla na všechno a na všechny ve svém životě...

„Chci letět. Vezmi mě a skoč z téhle zdi. Chci vidět město pod sebou.“

„Už se mě nebojíš?“

Šibalsky se usmála. „Né. To byla ta druhá. Říkala mi o tobě. Chtěl jsi jí prý vzít třesně.“ Zavrtěla hlavou. „Víš, ona se bojí každého. Tak ukážeš mi, jaké to je létat?“

Vzal jsem ji do náruče a roztáhl křídla. Vyvalila oči, přitiskla se ke mně blíž, a sotva nám země zmizela pod nohama, začala pištět.

„To je super,“ smála se. „Tohle taky umím?“

„Samozřejmě a ještě mnohem víc.“

Po chvíli jsem přistál na terase hradu tyčícího se uprostřed moderního lidského města.

„Já chci jít s tebou! Chci létat a být paní oblohy.“ Zatočila se kolem dokola.

„Opravdu?“

„Jo!“ Vzala mě za ruku. „Chci být taky divná a mít takový ocas.“

Zasmál jsem se, ale ještě nebylo vyhráno. Pořád tu přede mnou stálo dítě. „V tom případě se musíš vzbudit.“

Veškerý elán z ní vprchal. „Jenže já nevím jak.“ Sedla si na dělo a dívala se do země. „Nevím, jak se to dělá. Mám dojem, že vůbec nespím.“

„Počkej, neříkala jsi, že je vás tu víc? Třeba jedna z vás bude vědět jak.“

Zatvářila se znuděně. „Jo tohle. Jsou tu... ale moc s nimi nemluví. Není s nimi sranda. Počkej, už vím!“ rozzářila se. „Vezmi mě do knihovny!“

Chtěl jsem zkusit cokoliv. Tady jsem neměl žádnou moc, vše musela udělat Jana.

„Haló? Jsi tu někde?“ volala dívka do knihovny a táhla mě za sebou. Museli jsme být hluboko v Janině mysli. Zamrazilo

mě. Tohle nevypadalo na vzpomínky, na to neměla budova dost jasné obrysy.

„Kde jsi? Potřebuju se na něco zeptat.“

„Nekřič, jsi v knihovně,“ ozval se zpoza stohu knih dívčí hlas. Musely jich být stovky – byly naskládány kolem velkého stolu.

Dívka vstala, a jakmile mě uviděla, vytřeštila oči a ztuhla na místě. Vypadala z nich nejstarší. Připomínala mi Janu, kterou jsem znal. Skoro. Snad o pár let mladší.

„C-co...“ vykoktala, ale malá Jana ji zarazila.

„Neval oči.“ Zatahala mě za ruku. „Je tu se mnou. Potřebujeme něco důležitýho.“

Starší Jana polkla a nervózně si natáčela uvolněný pramen vlasů na prst. „Co jsi zač?“ Nervózně těkala očima mezi mnou a mladší Janou.

„Jmenuji se Eldar. Ty jsi určitě také Jana. Třetí, kterou tu vidím.“

Starší Jana se konečně pořádně nadechla. Chovala se roztržitě. „Já jsem Moudrost,“ prohlásila a zrudla jako rajče. Jana se normálně červenala, ale tahle část její osobnosti na tom byla hůř. Zmocnil se mě neklid. Moudrost, nikdy jsem nebyl tak hluboko v něčí mysli.

„Nevšímej si toho,“ culila se na mě malá Jana. „Je z tebe na větví, protože jsi tak hezkej.“

„Eh...“ vydala ze sebe starší Jana a omylem shodila pár knih. Usmál jsem se na ni. Připadala mi roztomile nešikovná.

„Přišli jste nevhod. Mám spoustu práce.“

Malá Jana se nenechala odbyt. „Já chci vědět, jak s ním můžu odejít pryč. Nevím, jak to udělat, ale začínám mít pocit, že sem nepatřím.“

Moudrost vykulila oči. „Nepatříš? Ehm, to se dá snadno zjistit. Mám tady záznamy všech částí osobnosti.“ Se sklopenýma očima prošla kolem mě a začala něco hledat v obrovské skříni. Ani tahle část Jany mě nepoznala. Začal jsem se doopravdy bát.

„Tady to máme,“ oznámila Moudrost a pokradmu mě sledovala. Stále se červenala.

Sotva nahlédla do spisu, zamračila se. „Zřejmě máš pravdu, malá. Nemám tě tu. Nemáš tu být.“

Dívka si založila ruce na hrudi a vystrčila bradu. „No jo, jenže jak mám odsud teda odejít? Ještě nedávno jsem seděla na Špilberku a myslela si, jak je to tam úžasný. Na nic jinýho si nevzpomínám.“

Moudrost si promnula spánky. „Proč se ptáš mě? Já sem patřím. Nevím, jak se dostat ven, to není moje starost.“

„Měla by být,“ vložil jsem se do toho. „Pokud se Jana neprobudí, tak usne navždy a ty zmizíš.“

„Jak to myslíš?“ Moudrost úplně zapoměla na nervozitu. „Mou prací je poskytovat schopnost učit se a regulovat paměť. To je potřeba pořád.“

„Ale pokud Jana zemře, tak ty taky. Stejně jako všechny ostatní části její osobnosti.“

„Co se to tu sakra děje!“

Leknutím jsem málem nadskočil. Do místnosti vešla další Janina část. Vlasy měla v culíku a na sobě mikinu a tepláky. Vypadala mladší než Moudrost a z očí jí sršely blesky.

„Proč se všechno musím dozvědět jako poslední, ty knihomolko?“ Měla bojovnou náladu.

„Jana je na tom špatně, pokud se neprobudí, zemře,“ ozval jsem se a pohledem ukázal na nejmladší. „Musíte jí pomoci se zase probrat. Vzpomenout si.“

„Blbost,“ ohrnula ret bojovná Jana. „Kdyby se něco stalo, věděla bych to.“ Povýšeně se na mě podívala. „Mám to tu všechno na starosti. A kdo seš ty? Jak ses sem dostal?“

„On je zvenčí,“ pípla nejmladší a schovala se za mě. „A já tam chci s ním odejít. Nepatřím sem. Ale nevím, jak se to dělá. Ani si nevzpomínám, jak to tam vypadá.“

„Vždy je tu nějaká cesta,“ usmála se na ni konejšivě bojovnice. Otočila se ke mně a nedůvěřivě si mě prohlížela. „Jak se jmenuješ?“

„Eldar,“ poklonil jsem se s rukou na srdci. Tahle Janina část měla zřejmě na starosti sílu a vytrvalost. Třeba bude něco vědět. Musí něco vědět!

„Měla bych tě znát?“ Nohou nedočkávě podupávala. Moje naděje splaskla jako mýdlová bublina.

„Ano, měla. Jana je má ělskamī, má Spřízněná duše.“ Všechny tři na mě nechápavě hleděly. „Je má přítelkyně... ehm, chodíme spolu. Miluju ji.“

Moudrost se na mě pátravě podívala. „Na nic takového si nevzpomínám. A já tu mám záznamy úplně o všem.“

Zamrazilo mě. Měl jsem pravdu. Jana zapomněla i sama na sebe. Nechápal jsem, jak tu Moudrost mohla něco najít. Kolem nás ležely tisíce knih a papírů naskládaných na sebe.

„Na co posledního si vzpomínáte?“ Už jsem se s pár takovými ještěry setkal, těmi, kteří přišli o paměť kvůli utrpení, jemuž chtěli uniknout. Paměť se jim potom mohla vracet i několik let. Nebo se nevrátit vůbec. Něčím podobným si prošla Lia, ale ta byla ve světě nevědomí, stačilo ji pouze odvést zpět – a to Versen překazil, proto měla výpadek paměti. Tady si Jana cestu uzavřela sama, vlastně to vypadalo, jako by část sebe vymazala.

Bylo pro mě těžké zachovat klid. Nejmladší se mě držela za ruku. Jediná si na něco vzpomněla – na bolest, před kterou utekla. Musela to být ona.

„Poslední záznam tu mám, ehm,“ polkla Moudrost, bledá v obličejí. „Janiny patnácté narozeniny. Nic dalšího tu není.“

Čtyři roky života! Vydechl jsem, opřený o regál plný knih – ani jsem si neuvědomil, že jsem chvíli nedýchal. Zaskočilo mě to. Měl jsem ji jen najít v hlubinách bezvědomí a ukázat jí cestu zpět. U všech šupin! Proto mě ani jedna část její osobnosti nepoznala.

„Také si vzpomínám jen na to,“ zamyslela se bojovnice. „Kdyby byla Jana v ohrožení života, tak bych to přece věděla. Ještě nikdy se nic takového nestalo.“

„Kolik toho chybí?“ šeptla tiše Moudrost.

„Nejméně čtyři roky života.“

KAPITOLA 3

Eldar

Nemohl jsem odejít, možná bych je tu znova nenašel. Byla to jediná šance.

„Přišly jen některé,“ oznámila mi Moudrost a rozhlížela se po zástupu dívek tvořících Janinu osobnost. „Můžeme začít.“

Seděli jsme v kruhu, uprostřed komínů z knih různých vazeb a žánrů. Chytili jsme se za ruce a Moudrost si vzala slovo: „Snad to zabere, nic jiného mě nenapadá. Eldare, ukaž nám nějakou společnou vzpomínku.“

Zavřel jsem oči a představil si písčnou pláž, kterou barvilo do oranžova zapadající slunce. Svě soukromé místo v myslí, které se mnou Jana načas sdílela. Ukázal jsem jim, jak se pod mým vedením učila umění boje.

„Nic,“ hlesla Moudrost. „Zkus něco silnějšího.“

První polibek v zahradách Ošetřovatelské stanice v Íllysee... poslední noc pod mořem, kdy Jana ležela schoulená

v mém náručí a spokojeně oddechovala... její úsměv a zvědavé oči...

Chyběla mi čím dál tím víc.

Napětí houstlo, přesto se však kolem nás něco změnilo. Vířily kolem nás energetické proudy, olizovaly mou kůži jako hadí jazyky. Bylo to dobře, nebo špatně? Takovéhle věci prováděli zkušení léčitelé, kteří dokázali rozmlouvat s duší a různými úrovněmi osobnosti. Uměli je léčit, utišit nebo jim pomoci, aby všechny části mohly harmonicky spolupracovat a prospívat celku.

Když jsme s Janou meditovali nebo jen spojili svou mysl, byly to jen pocity, dojmy, strachy, vzpomínky. Pohlcovaly nás barvy. Nikdy to nešlo takhle hluboko.

„Je to marné. Jako by to prožil úplně někdo jiný,“ promluvila sklesle Moudrost. Tváře měla zardělé. „Nechápu, jak se něco takového mohlo ztratit, aniž jsme si toho všimly.“

„Třeba jste se neptaly správné osoby.“ Zamrazilo mě, jak byl ten hlas podmanivý, a přesto ostrý. Takhle Jana nikdy nemluvila.

„Tebe nikdo nezval!“ Bojovnice ihned vyskočila na nohy. „Jak ses dostala ven?“

Oteplilo se. Proudění energie se změnilo, připadalo mi prudší a žhavější.

Ve dveřích stála mladá žena. Byla to Jana, ve správném věku, ale kdybych se nesoustředil, nepoznal bych ji. Dlouhé rozpuštěné vlasy se jí vlnily po ramenou. Modré oči měla pronikavé a pichlavé, ohraničené tmavými stíny. Ostře rudé rty se usmívaly. Vypadala jako oděná do řeřavých plamenů samotného Reshaqa.

„Bylo otevřeno, nemohla jsem odolat.“ Pozorně si mě prohlížela a přitom si lehce skousla rty. Nemohl jsem od ní odtrhnout pohled. Připadala mi nádherná i děsivá zároveň, ale nebyla to Jana, kterou jsem miloval.

„Věděla jsem, že mě budete potřebovat. Protože já si pamatuju všechno.“ V očích se jí blýskl triumf.

„Lžeš!“ sykla Bojovnice. „Pro trochu moci bys udělala cokoliv.“

Ohnivá ukázala tesáky. „To máš pravdu, děvče.“

Všechny kolem mě se lekly a odtáhly se od ní. Jedné tekly po tvářích slzy.

„Jsem za mřížemi celý život, nepustíte mě ke slovu. Byla jsem tak hluboko, že když Jana vymazávala samu sebe, na mou existenci ani nepomyslela.“ Úsměv se jí rozšířil. Vysmívala se jim. Na mě přitom ani nepohlédla. „Pamatuju si všechno.“

Přiblížila se k našemu kruhu. Někdo vyjekl. Z téhle části Janina já sálala nezkrotná síla. Co vůbec zosobňuje?

„Potřebujete mě,“ zdůraznila. „Díky mně nezemřeme a já nechci zaniknout, ještě jsem nedostala svou příležitost.“

Chvíli jsem si myslel, že se ukázala Janina vnitřní šelma. Silná a impulzivní. Nikde jsem ji tu neviděl. Ale jen co řekla, že byla celý život zavřená, došlo mi, s kým máme tu čest. Skrytá část osobnosti, ta, kterou každý slušný tvor na planetě raději nevnímá. Druhé já, jako Liin stín. Část, která se vyžívá v utrpení ostatních, baží po moci a vládě.

Vypadala jako bohyně a její pohled spaloval. Děsila mě a zároveň přitahovala. Tahle část byla nebezpečná.

Jenže rozhodnutí nebylo na mně. Raději jsem nepřemýšlel o tom, co by se Janě stalo, kdyby tuhle ohnivou část propustily.

„A co za to budeš chtít?“ promluvila po chvíli Moudrost. Nikdo jiný se neodvážil říct ani slovo. Držel jsem se, abych do rozhovoru nezasahoval, tady už se nerozhodovalo jen o Janině životě, ale i o její duši.

Ohnivá mě propálila pohledem. „Vzhledem k tomu, co se v posledních týdnech stalo, určitě nebudete proti. Chci slovo. Chci dostat více prostoru. Věřte mi, mé schopnosti se vám budou hodit.“

Bojovnice se na ni chtěla vrhnout, ale dvě dívky, sotva třináctileté, ji zadržely. „To snad nemyslíš vážně! Chceš, abychom tě pustili? Abys zničila vše, co jsme vybudovaly?“

„Ne, samozřejmě že ne,“ přimhouřila oči. „Ani teď nejsem volná. Brzy mě to stáhne zpět do hlubin.“ Založila si ruce na

prsou a plně se soustředila na Moudrost. „Chci jen své slovo. Možnost se projevit. Jednou, když bude třeba. Toužím po pomstě. Toužím ji vykonat osobně, cítit ji a prožít,“ zasyčela a kolem nás se vzvednul ledový víchr. Docela zvláštní na to, že chtěla budít spíše dojem ohnivého živlu.

„A nebudu jediná,“ dodala. „Vsadím se, že všechny do jedné vás to zvedne ze židle. Dáte mi za pravdu.“

Stál jsem na místě a ani nedutal. Po pravdě jsem měl strach, že když ostatní tu nabídku přijmou, Jana už nikdy nebude jako dřív. Buď tohle, nebo zemře. Nevěděl jsem, co vybrat.

Zatímco se ostatní dívky radily, Ohnivá se do mě vpíjela očima. Chtěla mě donutit couvnout. Sklopit zrak. Podřídít se. Neměla šanci. Jen se křivě pousmála a pohladila své křivky. „Já vím, co chceš,“ šeptala, tiše, jako by jen šustilo listí ve větvích.

Naštěstí Moudrost poradu během chvíle skončila. Ohnivá se rozhodla mě svádět a já od ní nemohl odtrhnout pohled. Nemohl jsem přestat vnímat představy, které mi podsouvala, i když jsem moc dobře věděl, kdo přede mnou stojí. Temná stránka Janiny osobnosti.

„Dobře, souhlasíme,“ oznámila Moudrost. „Budeš mít slovo, ale nebudeš volná. Nikdy. Všechny bys nás smetla.“

Zbývající dívky jednohlasně přikývly.

„Domluveno,“ usmála se Ohnivá. „Pro začátek. Když chci, umím být přelivá. Je to lepší než zaniknout.“

Sesedly se do kruhu kolem malé Jany, která mě znepokojeně pozorovala. Já musel stát mimo.

Spojily ruce a zavřely oči. Náhle se zvedl vítr a obracel stránky knih. Z každé části osobnosti vytryskl proud barevné energie, až utvořil duhu, stácel se a houstl uprostřed kruhu jako nenasytný vír. Vítr nabíral na intenzitě, šlehal mě do očí. Nutil mě je zavřít, skrýt se před jeho ostrostí. Dívkám vlály kolem tváří vlasy.

„Teď bys měl odejít, Eldare,“ promluvila Ohnivá, aniž na mě pohlédla. „Buď se nám to podaří, nebo selžeme. Nevíme,

kolik síly tělo ještě má a jestli, až si Jana vzpomene, bude její volbou se vrátit. Jdi a ukaž jí cestu!“

Měla pravdu. Byl jsem tu jen proto, abych jí ukázal cestu. Jana stála uprostřed kruhu a nejistě přešlapovala. Pozorovala houstnoucí vír energie nad hlavou se stále větší bázni. Bolelo mě z toho srdce. Báł jsem se, že až si vzpomene, rozhodne se zemřít.

„Budu na tebe venku čekat!“ Díval jsem se na všechny dívky v kruhu. Každá z nich tvořila část Jany. Každá by to měla slyšet. „Miluji tě z celého srdce a budu ctít tvou volbu!“

Vichr zesílil natolik, že mě málem smetl. Zavřel jsem oči a soustředil se na cestu do vědomé reality.

KAPITOLA 4

Jana

Bolest pronikající přes zavřená víčka. To byl celý můj svět. Donutila mě křičet, donutila mě prosit. Nic nepomohlo. Zdálo se mi, že co nevidět shořím. Křičela jsem, ale neslyšela svůj hlas, jako bych žádný neměla.

Nastalo ticho. Objalo mě hřejivé světlo, připomínající zralé meruňky, a pak tma. Cítila jsem se v bezpečí. Tady mi nic neublíží.

Na okraji zorného pole se objevila silueta nějakého muže. Vypadal vysoký, štíhlý, na pažích se mu rýsovaly svaly. Měl krátké černé vlnité vlasy a pronikavé zelené oči. Neviděla jsem ho ostře, jakoby přes mléčný závoj. Z jeho těla vyzařovala zvláštní nefritová aura.

Mluvil na mě a já mu nerozuměla.

Bolest se ozvala znovu. Pronikla do každého nervu v mém těle. Oživila mě. Viděla jsem samu sebe zhrouceně sedět

v udusaném bílém sněhu a kousek ode mě klečel ten zvláštní černovlasý muž.

Eldar.

Svět se se mnou zatočil. Sevřelo se mi srdce. Byla to vzpomínka! Moje vzpomínka!

Vzpomněla jsem si na Liu, kterou ovládl Stín, na Dedriho, který nás zradil, i na Ondru... na jeho pohasínající oči plné křivdy. Na jeho zoufalé lapání po dechu. Ach bože! Tolik krve! Nemohla jsem se nadechnout. Hrud' se mi svírala, srdce mi bušilo čím dál rychleji. Jeho už ne. Byl mrtvý. Alar ho nechal zabít před mýma očima! Chtěla jsem křičet. Chtěla jsem umřít.

„*Vrat' se mi, prosím,*“ šeptal něžný hlas. Tlak na hrudi povolil. „*Miluju tě. Nechci tě ztratit.*“ Čišelo z něj zoufalství a patřil... Eldarovi.

Najednou jsem spatřila zahrady Ošetřovatelské stanice v Íllysee. Seděli jsme spolu na lavičce a líbali se. Ucítila jsem proud vášně, který mě v tu chvíli pohltil, a projelo mnou chvění. Vzpomínky střídaly jedna druhou. Na to, jak jsem ho našla polomrtvého u Modrých, na oheň, jež ve mně probudil, na lásku, sílu a důvěru, které jsme spolu sdíleli.

Chtěla jsem se ho dotknout, ale rozplynul se mi pod rukama. Kam zmizel? Odešel jako ostatní?

„*Dokážeš to,*“ šeptal mi. Chtěla jsem jít za ním. Chtěla jsem zase cítit jeho objetí, ale nepodařilo se mi hnout z místa. Jeho hlas ke mně pořád mluvil. Připadal mi tak blízko, jako by mi šeptal do ucha. Čím víc jsem se na něj soustředila, tím víc mě bolela hrud' a ruce.

Vykočila jsem za jeho hlasem temnotou a zatínala zuby. Měla jsem pocit, že se prodírám hustým lepkavým pudinkem, který mě přes všechnu mou snahu táhne zpátky. Chci za ním! Chci se dostat ven!

Na můj křik nikdo nereagoval.

Vtom se přede mnou objevil zelený plamínek. Připadal mi malinký, ale dal mi naději. Byl to otisk Eldarovy duše.

Náhle vše ustalo. Ocitla jsem se ve tmě a tichu. Bez bolesti. Pak jsem uslyšela bušení srdce, ale nepatřilo mně. Tohle

tlouklo rychle a silně jako zvon. Muselo to být jeho srdce! Zařala jsem zuby. Nevzdám to. Musím se z té tmy dostat ven!

Procitla jsem. Poznala jsem to podle hřejivého mravenčení – Eldar mě držel za ruku. Hladil mě po tváři. Slyšela jsem jeho dech přerušovaný vzlyky.

Víčka se mi nechtěla zvednout. Ruce ani nohy nereagovaly. Jako by mi nepatřily.

Otevřela jsem ústa a vyšlo ze mě zachrčení.

„Jani!“ Znovu mě pohladil po tváři. Hlasem plným počínající naděje šeptal mé jméno. A mě pořád obklopovala tma, i když už ne tak tichá a neprostupná.

„Zvládla jsi to,“ mumlal mi do vlasů. „Vrátila ses.“

Na rty mi dopadly kapky chladivé vody. Nedočkávkou jsem je olízla. Jazyk mi připadal větší a mnohem těžší.

„Eldare....“ Připadala jsem si slabá a celá v ohni. „*Taky tě miluju.*“

Musel to vědět. Temnota mě volala zpátky.

Eldar mě políbil na tvář a potom na rty. „*Nenechám tě umřít. Věříš mi? Nenechám tě umřít.*“

Otevřela jsem oči, vše se mi zdálo zamlžené, jako bych se dívala přes sklo zmáčené deštěm. „*Proč mě to tak bolí?*“ Bylo lákavé se zase propadnout do nicoty, zbavit se bolesti... Ne. Musím to zvládnout.

Naposledy jsem si vzpomínala na louku, kde nás Lia s Dedrim zradili. Sevřelo se mi srdce a chtělo se mi brečet. Ale nešlo to, pálily mě oči. Třeštila mi hlava, jako by mi v ní někdo bouchal kladivem.

„Nenamáhej se,“ pohladil mě po vlasech. Pořád vypadal jako změř barevných šmouh. Jeho hlas mě spojoval s realitou.

Zvedl mi hlavu a dal mi loknout vody. Ani Sahara nemohla být vyprahlejší než já. Chtěla jsem se ponořit do chladivé tekutiny, nechat ji proniknout do každé buňky a uhasit horkost těla, ale Eldar mi dal jen pár kapek.

„Už jsi v bezpečí.“ Tváře mi otíral vlhkou látkou. Připadalo mi to jako jemné pohlazení. „*Máš horečku, ale jsi silná. Překonáš to.*“ Znovu mě pohltila temnota.

Vzbudila jsem se vždy jen na chvíli a hned zase usnula.

Eldar seděl vedle mě. Ani na chvíli se ode mě nehnul. Dával mi napít vody. Několikrát mě zabalil do studených látek. Ledové jehličky pronikaly do mého těla a tišily bolest, která mě nechtěla propustit.

„Nesnaž se hýbat. Máš zlomenou ruku a pár žeber. Na, vypij to, uleví se ti. Bojuješ dobře,“ povzbuzoval mě. Tělo jsem měla těžké a neexistovalo místo, které by se při sebemenším pohybu neozvalo.

Ale horečka ustupovala.

Několikrát jsem měla pocit, že vidím Liu. Asi halucinace.

„Kde... kde to jsme?“ zachrčela jsem. Hlas se mi vracel. Zněl jako bych o sebe třela hrst oblázků. Zarazila jsem se. Něco v mých ústech chybělo. Zub! Levý horní špičák nebyl celý.

„Klid, Jani,“ pohládl mě, ale já jsem odvrátila hlavu. „To bude v pořádku.“

Zavřela jsem oči a nechala se unášet na vlnách nevědomí.

Probudila jsem se zabalená do tlustých dek. Žaludek mě neurčitě boled a hlava se mi točila. Jediné, co jsem jasně cítila, byla žízeň tak velká, že se mi jazyk lepil na patro.

Eldar mi pomohl se posadit, abych se mohla napít. Jeho kůže mě zahřívala mnohem více než jakákoliv kožešina. Usmál se na mě. V tu chvíli jsem pocítila touhu získat svou sílu co nejdřív zpět.

„Kde to jsme?“ Nepoznávala jsem to tu. Podle stěn jsme byli ve skalách. V místnosti byl menší krb a proutěné křeslo. Zem pokrývaly medvědí kožešiny. Žádných okázalých ozdob jsem si nevšimla. Vypadalo to tu stroze.

Každý den se do mě Eldar snažil dostat spoustu divných kaší, chutnajících hůř než bahno. Ale stálo to za to. Vracela se mi síla. Toužila jsem žít. Toužila jsem po pomstě.

„Jsme v sídle klanu Pavouků.“ Seděl na posteli a objímal mě. Teprve teď jsem si všimla, že na sobě má jen sedřené plátěné kalhoty s utrženými nohavicemi. Nic víc. Vlasy měl

rozcuchané, hodně přerostlé a na tváři mu vyrašilo husté strniště. Neměl ale žádná viditelná zranění.

„Opravdu u Černých bestií?“ Myslela jsem, že to byla noční můra. Doufala jsem v to. Cítila jsem se totiž uvnitř zvláště prázdná, něco mi chybělo a já nevěděla co. Nevzpomínala jsem si, jak jsem se tady ocitla a co se dělo pak.

„Jakmile se uzdravíš, dostaneme se odtud. Najdu cestu.“ Díval se mi do očí a já mu věřila. Pak mě políbil. „A dostaneš svou pomstu. To ti slibuji. Cítím, jak v tobě roste hněv. Za to, co ti udělal, Alara zabiju.“

Málem jsem zapomněla, že můžeme svoje nejsilnější pocity sdílet. Hněv koloval v nás obou.

Ozvalo se zaklepání na dveře a vzápětí do místnosti vešla Lia v dlouhých krvavě rudých šatech. Srdce se mi z toho pohledu zastavilo. Nepokrytě jsem na ni zírala.

„Lio?“

„*To není ona, Jani,*“ upozornil mě Eldar.

Vycenila na mě tesáky. „Říkej mi Lianeo. Hm, probrala ses, to je zajímavé. Myslela jsem, že vypustíš duši,“ usmála se a mně se stáhl žaludek. Opravdu to nebyla Lia. „Nesu čerstvé obvazy a masti.“ Položila je na stůl a tiše nás sledovala.

Eldar kývl. „Děkuji.“

Nevěděla jsem jak reagovat. Nebyla to Lia, v pokoji stál její Stín. Ale proč mi Stín pomáhal, když mě předtím vydal Alarovi?

Odešla a nechala mě s nezodpovězenými otázkami.

Den ode dne jsem se cítila silnější. Bolest ustupovala. Na svoje tělo jsem se ale nedívala. Stačilo mi to jednou... Pochroumaná barevná mozaika plná šrámů. A k tomu vyhublá, že bych si spočítala všechna žebra.

Pořád jsem si nevzpomínala, jak se mi to stalo. Možná to bylo dobře. Ve spánku mě mučily noční můry plné krve a bolesti, ale nepamatovala jsem si nic konkrétního. Vzbudila jsem se s výkřikem a vše zmizelo jako ranní opar. Jen třes rukou mi je připomínal.

Pokoj se mi zdál menší a menší.

„Jak jsme tu dlouho?“ Ležela jsem v posteli, obvázaná od hlavy k patě a pozorovala Eldara, jak zapaluje tučtí svíce, rozmístěných po celé místnosti. Z ležení v jedné poloze mě bolela záda. Naštěstí mě Eldar pravidelně otáčel a masíroval, jinak bych už dávno měla proleženiny.

„Nevím, jsme hluboko ve skalách. Lianea mi dnes dala tyhle svíce, takže musí být svátky Prodloužení.“ Zamyslel se. „Divím se, že to bestie vůbec slaví. Končí období spánku, zima ustupuje.“ Pokrčil rameny. „Možná uplynulo několik týdnů?“

„Jak to asi vypadá venku? Vzpomínám si, že Tajemní chtěli na jaře zahájit útok na Vassary a klanové bestie.“

Věděla jsem, že s Lianeou mluvil. Každý den se na chvíli stavila, když jsem spala. Ale já ji cítila a slyšela. Nedovolila jsem si upadnout hluboko do nevědomí, ze strachu, že se už nevrátím.

Zachmuřil se a sedl si ke mně. „To se asi nedozvíme.“ Propletl své prsty s mými. „Musíme věřit, že si ostatní poradí. Kdyby se bestiím podařilo dostat Tajemné na kolena, Versen by se tím určitě pochlubil.“

Střídavě jsem spala, jedla kaše a namočené sušené ovoce. O masu se nám mohlo jen zdát, tak pohostinná Lianea nebyla.

Eldar každý den cvičil, aby se udržoval ve formě. Byl ve střehu. Pozorovala jsem jeho přesné pohyby a údery. Svaly se mu pod kůží vlnily jako hadi poslouchající na slovo. A uvnitř sebe jsem cítila jeho hněv. Neustále narůstal, stejně jako můj. Kousek po kousku nás stravoval a chvílemi mi to přišlo velmi posilující a příjemné.

Na Ondru jsem se neodvažovala ani pomyslet. Moc to bolelo. V takových chvílích bych nejraději něco rozbila, protože mi chyběla síla, abych udělala něco, co by mou bolest snížilo. Třeba zakroutit Alarovi krkem.

Nemohla jsem se dočkat chvíle, až budu moct cvičit s Eldarem. Až budu moct dát průchod svému hněvu. Své touze. Snažila jsem se, ale šlo to pomalu. Když mě našel, musela

jsem být na pokraji smrti. Bylo pro mě těžké jen zvednout ruce nebo se posadit na posteli. Takže mě Eldar krmil.

Moje slabost mě štvala. Chtěla jsem se mu vyrovnat.

Ani jeden jsme nevěděli, co nás čeká, až se uzdravím. Zatím si nás nikdo nevyšimal. Jako bychom byli v soukromém vakuu, do kterého měla přístup jen Liane, Stínová bestie.

Byli jsme tu sami dva. Oheň v krbu vesele praskal a on mi vyprávěl o svých cestách pozorovatele. O městech bujících obchodem nebo o vesnicích a klanech, které si nejvíce cení dobrého bojovníka a lovce. Nepoužíval k tomu jen slova – vzal mě za ruce a ukázal mi ta místa na vlastní oči. Díky jeho příběhům jsem tolik nemyslela na minulost ani na to, co nás tady čeká.

„Neboj, já na něco přijdu,“ utěšoval mě. „Vrátíme se do Larie. Spolu. Přijdeme na to, jak se chránit před Vassary. A potom se mu vydáme po stopě, to přísahám. Pomstím tebe a pomstíme Ondřeje.“ Jeho oči se vpíjely do mých jako dva třpytivé smaragdy. Byl rozhodnutý a já také.

Ondra si nezasloužil zemřít. Jeho ztráta mě bolela víc, než jsem si připouštěla. Možná právě to znamenalo ono prázdné místo, co jsem v sobě cítila. Zakazovala jsem si na něj myslet. Měl v mém srdci důležité místo. Chtěla jsem, aby konečně zmizely noční můry, ve kterých se na mě vyčítavě díval, zatímco z něj unikal život. Ale to se nestane. Byl to můj trest, moje volba.

Usínala jsem Eldarovi v náručí a přemýšlela nad nejistou budoucností. Nejen svou, ale i svých přátel, rodiny, celého světa. Děsila mě představa, že venku pobíhají stvoření, která ovládnou duši a s potěšením ji pohltí. Muselo to být horší než smrt.

V hlavě mi zněl slib Královny Vassarů – až budu volná, přijde si pro mě. Pro nás oba.

KAPITOLA 5

Lianea

Procitla jsem a spatřila samu sebe v zrcadle. Lekla jsem se, ale můj odraz to na sobě vůbec nedal znát. Zahltily mě vzpomínky. Tohle už není mé tělo! Patří Stínu, skryté, zkažené části mého já.

„Ty ještě žiješ?“ Lianea se křivě usmála. Právě si sundávala křišťálovou tiáru s černým pavoukem.

„Mě se jen tak nezbavíš!“ Popravdě, jisté to nebylo. Kde jsem celou dobu byla? „Kde to jsme? Kolik času uběhlo? Co se stalo s Janou a Eldarem?“

„Tolik otázek. Mohla bych tě nechat trápit se nevědomostí, ale bavilo by mě to jen chvíli. Pokud nezmizíš, stejně Eldara brzy uvidíš.“

„A co Jana?“ Stále se mi před očima promítala scéna, jak klečí zlomená ve sněhu.

„Co by, Alar si s ní hraje. Už nějaké dva týdny? Možná i víc,“ zasmála se.

Stín sledoval mou reakci, šátral v podvědomí, aby věděl, jak velkou bolest mi těmi slovy způsobil.

Je to všechno moje vina. Jana ve spárech Alara, uvězněný Eldar... Ondra! Zemřel nám před očima.

„Nezapomeň na tu rybičku Naíkllyn. Královna jí věnuje veškerou pozornost. A víš, co se proslýchá? Že Jana přestává Alara bavit a on nám ji tu potom nechá. U všech ostnů, naši věrní potřebují rozptýlení.“

„To neuděláš! I pro tebe přece musí Jana něco znamenat!“

„Jistě. Prostředek k dosažení cíle. Víš, sice sdílíme tělo, ale jsme úplně jiné. Já jsem vše, co jsi za život potlačovala – tvoří mě touha ničit a dobývat, pokořit každého, kdo se mi postaví do cesty. Záleží mi jen na vlastním uspokojení.“

„A co Versen?“

„Ach ano,“ protáhla Lianea. „Zdroj potěšení a vášně.“

„Takže ho nemiluješ?“

„Co s tím má co společného láska? Stačí vzájemná touha, přitažlivost, stejný pohled na život. Nic jiného v tom nehledej.“

Stín si upravil rudé šaty, mrkl na sebe v zrcadle a vyšel z pokoje. Na otázky, kam jde, neodpověděl.

Černí na chodbách uctivě klopili zrak a ti divočejší zírali pohledem plným bázně a špatně skrývaného chtíce. Dělal se mi z toho zle. Můj Stín se ale nesl sebejistě a povýšeně shlížel na všechny, které potkal.

Došel až k hlídané cele. Nebyla to kobka, spíše střežený pokoj, daleko od obytných prostor vůdce klanu.

Sotva jsem uviděla živého a zdravého Eldara, srdce mi poskočilo. Ale nadšení ze mě hned vyprchalo – pohlížel na mě s opovržením. Stín ho dráždil slovy a on se neustále ptal na Janu. Viděla jsem v jeho očích boj – má mě zabít, nebo ne?

Jak to, že v Íllysee celé týdny nepoznal, že to nejsem já?

„Jednoduše,“ odpověděl mi Stín, jen co opustil Eldarovo vězení. Vidět ho takhle nešťastného a bezmocného mě ničilo. „Když se druhá stránka prodere na povrch, je dezorientovaná. Celou dobu byla zavřená a nyní má všechno na dosah.“

Jak chutná jídlo? Jaké je to někoho zabít a opít se jeho krví? Všechno jsem musela zkusit. Prožít to najednou.“ Zasmála se. „Pamatuješ si na toho larijského důstojníka, který se nechal tak lehce svést? Myslel si, jaké má štěstí, že může přefíknout princeznu. Už ani nevím, jak se jmenoval.“

Já ano. Aedis Amüster z Jižní větve.

„Pamatuješ si, jak křičel? Pamatuješ si na chuť jeho krve? Překvapení v jeho očích, když jsem ho poprvé kousla, bylo k nezaplacení. Myslel si, že to mám ráda drsně. Chudáček.“ Zasmála se. „Vzpomínáš si na ten pocit, když se naposledy nadechl a svaly se mu zachvěly?“

Ano. Minulost mě trápila celé roky. Děsila mě, dokud jsem ji nezatlačila hluboko do podvědomí, a Stín to teď vše vytáhl na světlo.

Liane se pousmála. „Když jsem se probrala poprvé, ovládla mě zuřivost a málem mě zničila. Byla bych ovladatelnou bestií. Ale podruhé, no, podruhé jsem měla pomoc. Od Versena a Dedriho. Řeknu ti, že ho ničil každý zásah, doslova ho mučila představa, že tě ztratí. Miloval tě, víš?“ Zachichotala se. „Ale jeho Stín ho pomalu stravoval.“

Bylo mi, jako by mi dala pěsti do žaludku. Dedri... jeho zrada mě bolela... A přesto jsem ho nedokázala nenávidět. Milovala jsem ho a chyběl mi.

„Kde je teď?“

„Dedri? Jen si počkej, všechno popořadě.“

„Ty se v tomhle vyžíváš!“

„Ach, vinná. Miluju, jak se mučíš, sotva ti odhalím střípek pravdy. Nezvládla jsi to. Tělo je moje, mysl je moje a ty se za chvíli úplně vytratíš. Kde myslíš, že jsi byla? V nicotě. A tam se taky vrátíš. Naučila jsem se výborně předstírat, že jsem ty. Ani nevíš, jak se těším, až navštívím otce. Bude to nezapomenutelné.“

Její plány mě vyděsily, ale to už mě pohltila temnota.

Když jsem procitla, panovala všude tma, jemně prosvětlená svitem hvězd. Postel s krvavě rudými nebesy byla měkká,

hřejivá. Celé to budilo dojem snu – tedy do chvíle, než Versen zachrápal.

Spal vedle mě, vypadal klidně, strniště měl upravené. Pruchy na kůži mu vystupovaly jako vzácné tetování. Na malou chvíli jsem v něm spatřila muže, kterého jsem milovala. Ale to bylo pryč. Versen lehce oddechoval, ale jakmile otevře oči, iluze zmizí a on bude zase jen ctižádostivou bestii.

Stín se neozval. Vstala jsem z postele, černý satén košilky mě chladil na kůži, a stále nic. Co když spí? Je to vůbec možné? Rozhodla jsem se neotálet – tohle může být má jediná šance vidět Dedriho. Potřebovala jsem vědět, jestli z něj něco zbylo, nebo ho plně ovládá jeho Stín.

Sotva jsem stiskla kliku, oblečená do černého županu, Versen se probudil.

„Někam jdeš, drahá? Teď v noci?“

Nemohla jsem se ani hnout, ale kontrolu převzal Stín a zareagoval místo mě. Hladce a čistě. „Nemůžu spát, zlato. Potřebuju něco zakousnout. Jestli chceš, můžeš se přidat,“ usmál se na něj a olízl si rty.

Versen přišel blíž a chytil Lianeu kolem pasu. Byl tak blízko, že jsem v mysli instinktivně couvla. „Dal bych si tebe,“ zašeptal jí do ucha. Pak se začali líbat a já se stáhla ještě hlouběji. Neměla jsem na to žaludek.

To si ještě vyřídíme, poslal mi Stín myšlenku.

Od té doby se mi podařilo dostat tělo pod kontrolu vždy jen na chvíli. Zastavit Lianeu uprostřed chůze nebo pohybu rukou. Nikdy to netrvalo déle než pár vteřin, ale já se nevzdávala. Zbylo mi jen bojovat. Musela jsem napravit své chyby, ne se utápět v sebelítosti!

„Dělej, jak myslíš, ale pokud Versen zjistí, že jsi při síle, nedopadne to ani pro jednu z nás dobře. To chceš?“

Měly jsme za sebou oběd s klíčovými zástupci klanu Pavouka. V oválné místnosti, které vévodila socha pavouka v pavučině, se sešlo dvacet bestií a při jídle diskutovaly o situaci ve světě. Zachytila jsem útržky, Stín mě držel zpátky, ale

vypadalo to, že všechny klany Černých nemají na sjednocení pod Drakem, které navrhoval Alar, stejný názor.

Ano, on tam seděl, v čele stolu, hned vedle Versena. Světlé vlasy svázané do culíku, hladce oholené tváře a na rtech lstivý úsměv. Jako by ho vzniklá situace bavila. Na černé tunice se mu skvěl stříbrnou nití vyšitý drak Zevran.

Musela jsem něco udělat. Nemohla jsem tu přece jen tak sedět kousek od něj, když ve svých komnatách věznil Janu.

Povedlo se mi akorát jedno – Stín dostal křeč do ruky, upustil kus masa a rozlil čísi víno po stole. Všichni se po něm podívali.

Přeskočilo ti snad? křičela na mě Lianea v myšlenkách. *Jestli poznají, že s tebou bojuju, Versen mi už nebude věřit. Zavře mě do kobky!*

To mě ale vůbec nezajímá. Má odpověď ji umlčela.

Víc jsem nestačila říct. Spatřila jsem v rohu místnosti Dedriho. Díval se na mě vytřeštěnýma očima. Než znovu sklonil hlavu, chvíli mě zvědavě zkoumal. Ten pohled mě zasáhl. Byl to on! Nedíval se na mě Stín! Kdybych si tolik neprohlížela Alara, všimla bych si Dedriho dřív.

Taky že to není Stín, ozvala se Lianea v mysli. *Chudáček, bojuje s ním každý den. Drží si Stín od těla a dobrovolně se mučí. Kdyby mu dal volnost, všechna bolest by zmizela, ale to on ne. Zasmála se. Necháám ho. Když budeme potřebovat jeho služby, podlehne. Jako vždy.*

Bojovala jsem dál. Každý den se mi něco podařilo. Nemělo to tak vzestupnou tendenci, jak bych si přála, ale i malé krůčky se počítají. Stín byl ze mě nervózní, jak se snažil vnitřní boj skrýt před Versenem.

A já si nedala pokoj.

Našeptávala jsem jí, křičela na ni, všelijak tříštila její pozornost. Podsouvala jsem jí vzpomínky – na Eldara, na Janu na Dedriho. Pokaždé jí to naštvalo tak moc, že pro mě bylo snadnější ovládnout tělo. Jenže za pár vteřin svobody se toho moc stihnout nedá.

Ale jednou jsem byla v temnotě moc dlouho. Zdálo se mi to jako věčnost, dokud ke mně znovu neproniklo světlo... a zápach žumpy.

Spatřila jsem mříže, černé kamenné stěny, osvětlené jedinou pochodní v mé ruce. Nacházela jsem se v jižních kobkách. Stín se pokoušel dostat ven. Jeho síla rostla, prsty se mi chvěly, jak jsem se snažila udržet vládu nad tělem. Jednou je to moje tělo a hotovo!

Jenže pak mi pohled padl na cosi bledého. Leželo to nehybně na zemi. Tělo. Srdce se mi sevřelo... u Legha! Jana! Vlasy měla spleené špínou a krví, na světlé kůži se jí rýsovaly podlitiny a pravou ruku měla v divném úhlu. Tohle nemohla být pravda. Ne...

Já ti říkala, že našinci potřebují zábavu, zasmála se Lia-nea. Víc nestihla. Věděla jsem, co musím udělat, a Stín mi tentokrát nemohl zabránit. Násilím jsem se prodrala vpřed. Jana musí z kobek pryč, dokud ještě dýchá!

Za její záchranu jsem zaplatila hodně. Tolik mě to vysílilo, že mi zbylo jen našeptávání. Ale Jana byla naživu. Každý den mě pohled na její pravidelný dech utvrzoval v tom, že to stálo za to. Zcela vysílenou mě pomalu pohltila temnota.

KAPITOLA 6

Eldar

„Bojuj se mnou,“ vyzvala mě Liane. Stáli jsme v rozlehlé prázdné místnosti, kterou osvětlovalo jen světlo loučí. Slyšel jsem kapky podzemní vody. Jedna po druhé dopadaly na zem a tříštily se. Páchlo to tu starým potem.

„Proč mám s tebou bojovat?“ Čekal jsem. Liane mě sem musela zavést z nějakého důvodu. Klid od bestií nemohl trvat věčně, Jana se rychle uzdravovala. Byli jsme kořist.

Několikrát mě napadlo, nakolik se u Jany projeví její druhá osobnost, Ohnivá, toužící po moci. Zatím v ní jen pomalu doutnal hněv, stejně jako ve mně. Zatím se mi zdála normální.

„Máte klid jen díky mě,“ syčela Liane. „Může se to kdykoli změnit. Ty to víš. Už mě nebaví vás pozorovat jako lapené ptáčky v kleci. Potřebuju rozptýlení a na to jsi tu ty. Chci s tebou bojovat, chci tě porazit. Není to souboj na život a na smrt,“ odhalila tesáky v širokém úsměvu. „Nemusíš se bát.“

„Jak chceš.“ Zaujal jsem pozici a připravil se. Napadlo mě, že možná každou chvíli dovnitř vtrhnou ostatní bestie a Liana bude sledovat můj boj o život.

Díval jsem se jí do očí a snažil se ji odhadnout. Kdyby nám každý den nenosila jídlo a bylinky, Jana by zemřela. Možná v ní byl ještě kousek mé sestry, možná se Stínem bojovala. Nemohlo být jiné vysvětlení.

Dýchal jsem prach a polykal krev z rozraženého rtu. Namáhavě jsem se zvedal ze země. Každodenní cvičení mi nepomohlo, Liana mě porazila. Byl jsem znovu naživu sotva pár týdnů, možná měsíců. Liana mě ráda nechávala v nevědomosti.

„Nějak jsi ztratil formu. Příště buď lepší, nebo se začnu nudit,“ sykla na mě a protahovala si svaly. „Fackovací panák mi bude k ničemu.“

„A co jsi čekala? Jsem zavřený v jedné místnosti kolik týdnů. Už ani nevím, jak vypadá denní světlo.“ Otřel jsem si krev ze rtu. Sotva zahojené modřiny mě pálily na kůži. Budu cvičit intenzivněji.

Zavrčela. „Pokud budeš k ničemu, tak už ho ani neuvidíš. Zítřka si to zopakujeme. Třeba nakonec budeš užitečný.“

„Proč to děláš?“ Lhostejně stála u dveří a pozorovala mě. „Proč mi pomáháš? Každý den za námi chodíš, nosíš jídlo, bylinky a čerstvé obvazy. Co tím sleduješ?“

„Nedalo se na tebe dívat.“

„Nevěřím ti. Tohle by bestie neudělala. Nechala by Janu umřít a mě trpět s vědomím, že jsem ji nezachránil.“ O pár kroků jsem se k Lianee přiblížil. „Místo toho jsi mi pomohla. Chráníš nás před Versenovými bestiemi. Možná ti na nás začalo záležet.“

V očích se jí objevil šok a vzápětí hněv. Konečně nějaká reakce. „Nezáleží mi na vás!“ Třásla se, jak se snažila ovládnout.

„Možná se ti to vymklo kontrole, když jsi Liu pomalu stravovala. Musela ses do ní hodně vžít, abych nic nepoznal.“

„Já mám všechno pod kontrolou! Můžu si s vámi dělat, co budu chtít! Klidně vás i zabít!“

„Fajn, tak proč se pořád snažíš o opak?“ Hrál jsem si s ohněm, ale něco mi říkalo, že tohle nebyl tentýž Stín jako minule. Před lety mě málem zabila. Bez váhání. Teď jsem viděl její vnitřní boj. S něčím se prala, snažila se to potlačit. Neodvažoval jsem se doufat, že Lia, kterou jsem znal, ještě žije.

Pousmála se. „Jestli ti to vadí, můžu to změnit. Můžu ti dopřát utrpení, po kterém toužíš. Stačí říct, bratříčku.“

„Za tvou pomoc jsem ti vděčný, Lianeo. Myslím na to každým dnem. Jen se snažím pochopit proč. Jestli nám chceš opravdu pomoci, tak nás odsud dostaň!“

Zasmála se, v očích jí blýsklo. Ale tu bouří za nimi skryt nedokázala. Už ne. „Myslíš, že jsem se zbláznila?“ Zavrtěla hlavou, vztek z ní vyprchal. „Neptej se mě proč. Sama to nevím. Vím jen to, že nechci, abyste zemřeli. Myslí si o mně, co chceš, ale pořád jsem tvá sestra. Jen jsem předtím neměla hlavní slovo. Spala jsem hluboko v jejím nitru a čekala na svou chvíli.“

Privřela oči a její úsměv se rozšířil. „Versen mě osvobodil. Jste součástí mé rodiny a Versen to moc dobře ví.“ Zatínala pěsti a propalovala mě pohledem. Zamrazilo mě. Na chvíli mi připomněla ohnivou část Janiny osobnosti.

„Takže mám pravdu, záleží ti na nás,“ popíchl jsem ji. Třeba bych její hněv mohl posunout správným směrem. Třeba Lia dostane šanci vyhrát boj. Sami bychom se ven nikdy nedostali. Možná stačí jen čas a správné otázky.

„Ne!“ zaječela. „Záleží mi jen na vašem životě. Je mi jedno, kolik bolesti zažijete, jediné, co chci, je, abyste žili. Protože váš život je v mých rukou. Je to úžasný pocit,“ smyslně si skousla rty a otevřela dveře. Dovnitř vešli Versenovi strážníci a popadli mě za paže. Od mého posledního útěku mě všude doprovázela eskorta.

Jana

„Neoblékneš si je?“

Seděla jsem na měkké posteli, objímala si kolena a koukala se do země. Cítila jsem se otupěle. Na ničem už nezáleželo... Všichni, které jsem milovala, zmizeli.

Rudé šaty se širokými rukávy a nápadným výstřihem visely na stojanu kousek ode mě.

Zvedla jsem oči a podívala se na Alara stojícího ve dveřích. Ležérně se o ně opíral a křivě se na mě usmíval. Bavil se na můj účet. Každý den. Jeho hrud' zdobilo tetování obrovského draka. Zevrana, Vládce temnoty, jak se mi nedávno pochlubil.

„Nelíbí se ti, ještěříčko? Jsou přesně podle tvého přání.“ Zavřel dveře a došel ke mně. Černýma očima mi hleděl hluboko do duše. Odposledně mu ztmavly. Z jeho pachu se mi pořád dělalo zle. Ještě pořád jsem ho na sobě cítila, tak hutný a štiplavý... Zdálo se mi o tom každou noc, v hrůze jsem se budila, celá ubrečená.

„Řekla jsem ne. Slyšel jsi mě dobře.“

Chytil mě za ruce a donutil mě vstát. Přitiskl si mě zády k sobě, paží mě svíral, že jsem se nemohla nadechnout. Třásla jsem se, ale už jsem se nebála. Co mi ještě mohl udělat? Jen mě zabít a na malou chvíli mi bylo jedno, jestli to udělá, nebo ne.

Zavětril kolem mě a zasmál se. Snažila jsem se nevnímat prsty bloudící po mé kůži. „Mě neoklameš, znám tvoje nejniternější přání. Tu touhu po moci, kterou se zoufale snažíš skrýt. Tu sobeckou sílu. Jen v tobě čeká na příležitost.“

Byl noční můrou za denního světla.

Pak se ve mně cosi zlomilo. Jediné, co mi zbylo, jsem byla já. A já se před ním nikdy neskloním. Nebudu mu poslušně ležet u nohou, nebudu jeho panenka na hraní!

„Chci vidět vzplát ten oheň, co v sobě dusíš,“ šeptal mi do ucha, zatímco jsem se mu snažila vykrotit. „Já ho viděl, byl nádherný, spalující. Chci ho. Pusť ho na svobodu.“

„Nikdy se k tobě nepřidám! Nejsem šílená!“

„Být šílená přece není třeba.“ Otočil mě a chytil mou tvář do dlaní. Stála jsem jako opařená, dlažba mě studila do nohou. Kdybych se teď pokusila o útěk, čekala by mě smrt v rukou bestii. Podruhé milost nedostanu.

„Máš silnou duši, máš v sobě oheň, který potřebuje zažehnout. A mně se to podaří,“ usklíbl se a surově mě políbil.

Něco mě zalechtalo na tváři, a to mě probudilo. Rozkašlala jsem se a vzápětí vyjekla. Srdce mi málem vyskočilo z hrudi. U mé postele seděl cizí muž a pozoroval mě. Přitiskla jsem se ke zdi, ignorovala bolest hojících se zlomenin a zasyčela na něj.

Byl to Versen.

Před očima mi ještě tančily zbytky snu o Alarovi.

„Zajímalo mě, co Lia skrývá za zavřenými dveřmi,“ odhalil Versen v úsměvu tesáky. „Tebe už jsem viděl, patřila jsi Alarovi. Co jsi udělala, že tě tu nechal?“ Chytil mě za ruku a druhou mi zacpal pusou. Tmavé oči se mu v zarostlé tváři zle leskly, takže vypadal nevyzpytatelně. „Pročpak si tě Lia nechala?“ Zavětril a slastně zamlaskal. „Myslím, že trochu ochutnám...“

„Nech ji!“ uslyšela jsem, než se do mě stihl zakousnout. Neměla jsem sílu se bránit. Eldar ho chytil pod krkem a od táhl ho ode mě. „Opovaž se na ni jen sáhnout!“

Versen se vykroutil z jeho sevření, zasáhl Eldara do břicha a rozevřel čelisti...

„Co tu děláš, Versene?“ promluvila Lia, která přišla za Eldarem.

„Byl jsem se podívat, jak se daří tvým mazlíčkům.“ Narovnal se a upravil si košili s měděnou výšivkou pavoučích sítí. „Potřebovali by lekci slušného chování.“

„Neboj, už to mám vymyšlené,“ přitočila se k němu Lia a hladila ho po paži. „Jak by se ti líbilo sledovat souboj mezi mnou a Eldarem?“

„Hm, ty víš jak na mě,“ usmál se Versen. Seděla jsem na posteli, přimáčknutá ke zdi a snažila se nedýchat moc nahlas.

Očima jsem se vpíjela do Eldara na druhém konci místnosti. Naše vakuum skončilo a já mohla sotva chodit.

„Můžeme začít zítra, co říkáš?“ zavrnila Lia a usmála se na mě. Z jejího pohledu se mi sevřel žaludek. Pocítila jsem chuť vyškrábat jí oči.

„Napadlo mě ještě něco lepšího, něco, co mu srazí hřebínek. Co takhle souboj na život a na smrt? Určitě by pozvedlo ducha mého klanu vidět prince Zelených bojovat a padnout.“

„Vím, co by ho srazilo ještě víc,“ zapředla Lia. „Smrt je vysvobozením, drahý, té se mu hned nedostane. Ale veřejné pokoření, to tvé věrné povzbudí.“ Usmála se jako dravec na lovu. „Uvidí prince dennodenně klesat k zemi. Tak dlouho, až nebude moct vstát. Všichni mají strach ze Zelených ještěřů. Dej jim pocit výhry a budou tě milovat. Dopřej jim, ať nad ním zvítězí v boji. Ale bez předčasné smrti nebo proměny. Jinak by to nebyla žádná zábava.“

„Máš to mít, zlatičko,“ zašeptal Versen Lie do ucha a vzápětí se na mě ušklíbl „Chtěla bys to vidět, malá? Možná ti dovolím se dívat.“

Odešli a nechali nás o samotě. Eldar ke mně přiběhl. Měl na sobě několik nových modřin. „Jsi v pořádku? Celá se třeseš.“

„Jo, jsem. Versena jsem se jen lekla... Eldare, já si vzpomněla.“ Před očima jsem měla sen, ne, vzpomínku, která se najednou vynořila na povrch. Ale to zvláštní prázdno zůstalo. Chtěla jsem ho vůbec zaplnit? Musel být přece důvod, proč existovalo. I když, přece bylo něco jinak – cítila jsem jemné vrnění ve své hrudi, šelma uvnitř mě se vrátila, hrála mě u srdce a byla odhodlaná bojovat až do konce.

„Jestli o tom nechceš mluvit, nemusíš.“ Objal mě a políbil do vlasů. „Nemusíš minulost vytahovat na povrch. Často to akorát rozjitrí rány. Důležité je to, co s tím uděláme.“

„Já vím. Nevzpomínám si úplně na všechno. Ani nechci. Ale vím jedno.“ Polkla jsem – jako bych snad měla knedlík v krku, „Chtěl, abych s ním dobrovolně odešla. Jako...“ hlas se mi zadrhl. Ta vzpomínka byla příliš silná. „Jako jeho žena.“

„U všech Leghových pazourů...“ zaklel Eldar a podíval se mi do očí.

„Nevím, proč mě neproměnil násilím, proč mě nedonutil. Měl přece Vassary. Možná potřeboval můj souhlas. Možná věděl, že bych s ním bojovala i potom. Chtěl mě zlomit. Chtěl ve mně zažehnout oheň, který by spálil vše, čím jsem byla.“

Náhle jsem si uvědomila ještě jednu věc. „Naíklyn odvedl sebou. Tohle si nezasloužila. Měla...“

Eldar mě umlčel polibkem. „Ona si poradí. Stejně jako ty. Přežila jsi, protože jsi silná.“

KAPITOLA 7

Eldar

Přišli si pro mě hned následující den. Chvilí jsem si myslel, že Liane před Versenem přehání – vždyť to bylo teprve několik hodin, co se přiznala, že jí záleží na tom, abychom žili. Tohle naivní přání splasklo v momentě, kdy za ní do pokoje vešli tři hromotluci.

„Půjdeš sám jako hodný hoch, nebo budeš dělat problémy?“ Určitě doufala, že se budu prát.

Podíval jsem se na Janu. Seděla na posteli a tčkala očima po svalovcích. Pořád vypadala nezdravě bledá, mohla se sotva hýbat. Dokud nenabere víc sil, nemohl jsem si dovolit riskovat.

„Tak jdeme,“ zavrčel jeden z bouchačů. Chytili mě za ramena a vyvlekli z místnosti. Na chodbě jsem se jim snažil vykrotit – šel bych přece sám, jak mi velela hrdost, ale jen mě sevřeli pevněji. Neměl jsem tolik síly jako dřív a začínalo mě to děsit.

„Doufám, že ukážeš, co v tobě je,“ blýskla po mně očima a vedla nás širokými chodbami dál do nitra skály, kam se normální ještěr dobrovolně nikdy nepodívá. Stěny tu nikdo neopracoval, ostré výčnělky čekaly, až na nich někdo prolije svou krev. Viditelnost tu zajišťovalo mdlé světlo olejových lamp, páchla tu zatuchlina s nasládlým tónem tlejících mršín. Pravý odér doupěte bestii.

Dotáhli mě do obrovské síně s vysokým stropem. Místnost vypadala úplně jinak, než bych od bestii čekal. První, co mě praštilo do očí, bylo nezvyklé světlo. Do detailu jsem rozpoznal černé dračí sochy v každém rohu. Třímaly zbraň a rohy na hlavě se dotýkaly pavouka z tmavého kamene, který zdobil strop.

„Á, sám larijský princ,“ zahalasil Versen stojící na vyvýšeném stupínku, který se topil v záplavě vzácných kožešin. Versen zřejmě chtěl vytvořit iluzi vlastní důležitosti.

„Jsem rád, že jsi nás poctil svou účastí.“ Rozpráhl ruce a zamáhl se. Lidští sluhové zapálili oheň v koších a vhodili do nich jakési byliny. Vzniklý kouř mě zaštípal v nose a do svalů mi proniklo horečné chvění. Museli použít nějakou drogu nebo něco podobně povzbuzujícího.

Do Zevranovy propasti s nimi. Zatnul jsem zuby, ne, jedna závislost mi už životě stačila.

Soustředil jsem se raději na okolí. Stěny síně zdobily rytiny pavučin a uprostřed podlahy se leskl vyznačený červený kruh. Kolem něj stály asi dvě desítky bestii. Napadlo mě, že něco takového jen tak někdo neuvidí. Byl jsem vychován ve víře, že bestie jsou zvířata ovládaná nejnižšími pudy a jen klanovní Černí jsou smrtonosní, protože se dokážou ovládat. Nikoho zřejmě nikdy nenapadlo, že jejich sídlo může vypadat honosně jako Leghův chrám.

Přivedli mě do středu kruhu a donutili mě padnout na kolena před mým novým pánem. Aby se jim to povedlo, museli na mě být čtyři a podrazit mi nohy, protože před takovým parazitem, jako je Versen, bych dobrovolně nikdy nepoklekl.

Snažil jsem se ze všech sil vstát – přestal jsem až ve chvíli, kdy se mi do hrdla zakouslo ostří nože. Očima jsem propaloval Versena a snažil se nabrat sílu na další boj. Nebudu se před ním plazit, nikdy.

„Možná už tušíš, proč jsme tě sem dnes přivedli. Budeš bojovat beze zbraně,“ prohlásil. „Boji je vyhrazen střed kruhu. Mí muži nebudou používat tesáky a ani tě nezabijí. Bude to čistý souboj. Vyhrává ten, kdo se udrží na nohou.“

Lianea mezitím došla až k němu, smyslně mu přejela prsty po celé paži a pohledem mě vyzývala k protestu.

„A co dostanu, když vyhraju?“

Versen se zasmál. „Tolik sebedůvěry?“ Lianee škuubl koutek úst. „Pokud vyhraješ, můžeš si být jistý, že se tvému pokladu nic nestane. Pokud ale někoho z mých lidí zabiješ nebo smrtelně zraníš, postarám se, abys osobně viděl, co se jí stane. Rozumíme si?“

Kývl jsem a vnitřně se připravil na souboj. Co jiného čekat od Versena než podrazy. Neznámá droga zatím probudila moje tělo a stát na místě bez hnutí mi dávalo zabrat.

„Pust'te ho, ať můžeme začít. Zelení nejsou tak silní, jak vypadají,“ zvolal do davu. „Toto je samotný princ Larie, bájeného města skrytého v attigerských lesích. Srazte ho na kolena a dokážete pak přemoc každého Zeleného, kterého uvidíte!“

Stál jsem uprostřed kruhu, obklopen Černými, a čekal. Bestiím dychtivě svítily oči, jejich aura se tetelila nedočkavostí. Přímo z nich prýštila touha po násilí a halila je do krvavého roucha.

Někdy jsem si přál to nevnímat. Rozptylovalo mě to, když jsem se potřeboval soustředit. Prý je to Sedmý smysl, Prozření nebo Oko duše. Odmala jsem vnímal energetická pole kolem živých bytostí, a když je ovládly velmi silné emoce, promítly se jim do aury a na chvíli změnily její barvu.

Neviděl jsem barvy kolem bestií, rezonovaly ve mně a dalo se to popsat jediným slovem. Rudá. Jako hněv, krev, touha po mrzačení a smrti.

Každý Černý mě tu chtěl donutit dýchat prach a slyšet praskat mé kosti. Věděl jsem jedno – jestli zaútočí najednou, nemám šanci.

Za chvíli se dav rozestoupil a vpustil dovnitř jednoho z nich. Přes levé oko se mu táhla jizva až ke rtu, přesto z něj číselo mládí a energie. Odhalil tesáky, zvedl paže a zařval, aby vyburcoval dav.

Boj začal.

Mrštně jsem uhýbal ranám, byl to dobrý bojovník. Rychlý a úskočný jako dravá karima. Než se mi ho podařilo zasáhnout, tančili jsme kolem sebe snad několik minut. Špatně si chránil levý bok, kam jsem ho vzápětí udeřil pěstí. Zkroutil se bolestí a v tu chvíli jsem mu podrazil nohy a rychle mu obtočil paže kolem krku. Supěl a bezmocně šhubal nohama. Pak mě ale někdo ze zadu chytil kolem hrdla a donutil mě muže s jizvou pustit.

Najednou už jsem nebojoval proti jednomu, stáli proti mně hned dva rozzuření Černí. Zvedli laťku, bastardi.

Dostával jsem jednu ránu do břicha za druhou. Na nohou jsem se držel jen díky tomu, že mě jeden z nich svíral pažemi. Zjizvený si roli kata užíval. Sebral jsem zbytky sil a nakopl ho do holeně. Loktem jsem praštil toho za sebou, bleskově se otočil a pěstí ho zasáhl do oka a poslal k zemi.

Svaly mě pálily, moje kondice dostala zabrat a ještě nebyl konec. Smysly mě varovaly.

Zjizvený neměl dost. Mrštně jsem uskočil a vzápětí ho kopl do zraněné holeně. Zařval bolestí a já ho dorazil ranou do zátylku. Otřel jsem si krev ze rtu a rozhlížel se kolem. Nezdálo se, že by měl ještě někdo další chuť přidat se ke skučícím hromadám na zemi.

Bylo na nich vidět, že se mě bojí.

Ta malá výhra mi přinesla víc smůly než užitku. Černí teprve začali a stála jich tu víc jak desítka. Versen pokynul rukou a vše se opakovalo.

Útočili na mě po dvou a já byl tak vysílený, že jsem čas-to končil na zemi. Napadlo mě, jestli tohle vůbec přežiju.

Když jsem vdechoval prach, nedalo se takovým myšlenkám ubránit.

Přes opuchlé rty jsem vyplívl krev. Ve tvářích útočníků svítilo nadšení a z diváků sálal vražedný žár. Řvali jeden přes druhého a povzbuzovali se.

Leghu, prosím, dej mi sílu tohle vydržet!

Lianea mě lhostejně sledovala, Versen blýskal tesáky v úsměvu.

No tak, seber se! Točila se mi hlava, v uších mi pískalo a skoro jsem se neudržel na nohou. Jak dlouho mě tu ještě nechají? Přes opuchlá víčka mi svět splýval v barevné skvrny.

Poslední soupeř mi připadal jako rozmazaná skvrna, přesto jsem zase vstal. Nebudu před ním klečet a prosit o svůj život. Nechtěl jsem mu dopřát ani to potěšení, že před ním zůstanu dlouho na zemi. Přesně to Versen očekával, toužil mě zlomit.

Když jsem dostal ránu do spánku, byl konec. Svalil jsem se na tvrdý kámen, vlhký od krve a potu.

„Nechám tě trpět, jako jsem trpěl já, když jsi mi vzal Liu,“ šeptal Versen zdálky, z jeho hlasu číselá zášť. *„Tolik let jsi ji přede mnou skrýval. Budeš bojovat, budeš krvácet a jednou, až se nebudeš moct zvednout, vezmu do kruhu tvou milou ještětěrku.“*

Jana

Když ho odvěkli, sledovala jsem vchod, jestli si nepřijdou i pro mě, ale nic se nestalo. Za dveřmi někdo přešlapoval a hlídal mě. Nevěděla jsem, co mám dělat. Jen se posadit byl pro mě hrdinský výkon. Jestli Lianea splnila svou včerejší výhrůžku, budeme se odtud muset co nejdříve dostat.

Zoufale jsem se zasmála. Jak se dostaneme ze střeženého doupěte bestií, když jeden z nás nemůže chodit? Sakra! Z bláta rovnou do louže. Možná mě Lianea vyléčila schválně.